

ÇELİĞİN HÜKÜMDARLIĞI

FELSEFE YÜZÜĞÜ II. KİTABI

MORGAN RICE

Morgan Rice
Çeliğın Hükümdarlığı
Серия «Felsefe Yüzüğü», книга 11

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=43697415

Çeliğın Hükümdarlığı (Felsefe Yüzüğü 11. Kitabı):

ISBN 9781632915573

Аннотация

ÇELİĞİN HÜKÜMDARLIĞI(FELSEFE YÜZÜĞÜ 11. KİTABI) 'nda, Gwendolyn'in kuşatma altında olan Kraliyet Toprakları'ndaki halkını koruması gerekecek. Onları Halka'dan tahliye etmeyi istese de bir problem yaşıyor: halkı ayrılmayı ret ediyor. Güç mücadelesi devam ederken Gwen ilk kez olarak hükümdarlığı sırasında Halka'nın karşılaştığı en büyük tehditle meydan okunduğunu görüyor. McCloud'ların arkasından, ejderhalarıyla birlikte gelen ve Kalkan aşağıdayken ülkeyi felakete sürükleyecek bir işgalle önünde hiç bir şeyin durmasına izin vermeden Halka'yı sonsuza kadar yok edebilecek Romulus tehdidi yatıyor. Yanına Luanda'yı alan Romulus ay vakti sürerken durdurulamaz güçteler ve Gwen ejderhalar ve insanların karıştığı bu destansı savaşın ortasında kendi, bebeği ve halkının kurtuluşu için mücadele vermek zorunda. Kendrick, Gümüş'e vahşi bir savaşta önderlik ederken Elden ve yeni Lejyon askerleri ile beraber kahramanlık göstererek kendi dahil herkesi şaşırtan kardeşi Godfrey ona katılıyor. Yine de tüm hepsi yeterli olmayabilir. Bu

arada Thor, Ruhbanlar Diyarı'ndaki arayışına başlayarak korku dolu ve sihirli bir diyarda yol alıyor. Burası hiç bir yere benzemeyen, kendi ait sihir kuralları olan bir yer. Bu diyarı geçmek için sahip olduğu tüm güce ve aldığı eğitimin her zerresine ihtiyaç duyacak ayrıca bu yolculuk derinlerine daha çok inerek kaderinde yazıldığı gibi hem büyük bir savaşçı hem de bir Ruhban olmasına sebep olacak. Canavarlar ve daha önce yaşadığı hiç bir zorluğa benzemeyen durumlarla karşılaşınca annesine ulaşmak için ortaya hayatını koymak zorunda kalacak. Erec ve Alistair'in Güney Adaları'na yaptıkları yolculuk sonunda rekabetçi kardeşi ve kıskanç kız kardeşi de dahil tüm halk onları karşılayacak. Erec babasıyla son bir kez dramatik bir şekilde karşılaşırken, ada onun Kral olması için tahta geçmesine hazırlanacak. Fakat Güney Adaları'nda Kral olabilmek için savaşmak gerekli ve Erec daha önce hiç yaşamadığı destansı bir savaşta kendini kanıtlamak zorunda kalacak. Dramatik bir şekilde ihanetin burada bile, asil ve büyük savaşçılar diyarında da yaşandığını göreceğiz. Yukarı Adalar'da tam ortada kalan ve kuşatılmış durumdaki Reece, Tirus'tan intikamını aldıktan sonra hayatı için savaşmak zorunda. Hepsi birbirinden kötü yollar içinde kalıp kendini çaresiz Stara ile bir araya gelirken bulacak ve hayatta kalmak için tekrar görevde olacak. Bu sefer denizde geçen bu efsanevi savaş tüm adayı tehdit altına alacak. Gwen güvenli yere ulaşmak için denizi geçebilecek mi? Romulus Halka'yı yok edecek mi? Reece ve Stara bir araya gelecekler mi? Erec Kral olacak mı? Thor annesini bulabilecek mi? Guwayne'e ne olacak? Hayatta kalan kimse olacak mı?

ÇELİĞİN HÜKÜMDARLIĞI, karmaşık yaratımlı dünyası ve karakter anlatımıyla, arkadaşlarla aşıkların, rakiplerle davadaşların, şövalyelerle ejderhaların, entrikalarla siyasi dolapların, gelen vakitlerin, kırık kalplerin, aldatmacaların, hırsların

ve ihanetlerin destansı bir hikaye. Asla unutamayacağımız bir dünyaya bizi çeken, her yaştan her cinsiyetten insana hitap eden bir fantezi.

Содержание

BİRİNCİ BÖLÜM	14
İKİNCİ BÖLÜM	24
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM	36
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM	40
BEŞİNCİ BÖLÜM	48
ALTINCI BÖLÜM	55
YEDİNCİ BÖLÜM	72
SEKİZİNCİ BÖLÜM	83
Конец ознакомительного фрагмента.	87

Morgan Rice

Çeliğın Hükümdarlığı

(Felsefe Yüzüğü 11. Kitabı)

Morgan Rice Hakkında

Morgan Rice, USA Today'in 1 numaralı çok satan destansı on yedi Kitaplık FELSEFE YÜZÜĞÜ; on bir Kitaplık (ve hala devam eden) genç yetişkin serisi 1 numaralı çok satan VAMPIR GÜNLÜKLERİ; 2 Kitaptan oluşan (ve devam eden) kıyamet sonrası gerilim, 1 numaralı çok satan KÖLETÜCCARLARI ÜÇLEMESİ; ve yeni destansı fantezi serisi KRALLAR VE BÜYÜCÜLER Kitaplarının 1 numaralı çok satan yazarıdır. Morgan'ın Kitapları hem basılı hem de sesli olarak bulunabilir ve çeviriler 25 dilde mevcuttur.

Morgan sizi dinlemeyi çok seviyor, dolayısıyla lütfen www.morganricebooks.com adresini ziyaret edip eposta listesine eklenin, ücretsiz bir Kitap kazanın, ücretsiz hediyeler alın, ücretsiz uygulamaları indirin, Facebook ve Twitter ile bağlanın ve irtibatta kalın!

Morgan Rice İçin Yazılan Övgülerden Bazıları

“FELSEFE YÜZÜĞÜ ani bir başarı için her şeye sahip: olay örgüsü, karşı tema, gizem, yürekli şövalyeler, kırık kalplerle dolu yeşeren aşklar, dalavere ve ihanet. Her yaştaki okuyucuya hitap ediyor ve saatlerce zihninizi meşgul tutabiliyor. Tüm fantezi okurlarının kütüphanesinde bulunmasını tavsiye ettiğimiz bir kitap.”

--*Books and Movie Reviews, Roberto Mattos*

“Eğlenceli bir epik fantezi.”

—*Kirkus Reviews*

“Dikkate değer bir şeylerin başlangıcı burada.”

--*San Francisco Book Review*

“Aksiyon dolu .... Rice'ın yapıtı oldukça sağlam ve olay örgüsü merak uyandırıcı.”

--*Publishers Weekly*

“Sürprizlerle dolu bir fantezi .... Bu, genç yetişkin fantezi serisi olma belirtisinin sadece başlangıcı.”

--*Midwest Book Review*

Morgan Rice Kitapları

KRALLAR VE BÜYÜCÜLER

EJDERHALARIN YÜKSELİŞİ (1. Kitap)

CESURUN YÜKSELİŞİ (2. Kitap)

ONURUN BEDELİ (3. Kitap)

BİR KAHRAMANLIK OCAĞI (4. Kitap)

GÖLGELER DİYARI (5. Kitap)

CESURUN GECEŚİ (6. Kitap)

FELSEFE YÜZÜĞÜ

KAHRAMANLARIN GÖREVİ (1. Kitap)

KRALLARIN YÜRÜYÜŞÜ (2. Kitap)

EJDERHALARIN KADERİ (3. Kitap)

BİR ŞEREF HAYKIRIŞI (4. Kitap)

ŞEREF YEMİNİ (5. Kitap)

KAHRAMANLIK SALDIRISI (6. Kitap)

KILIÇ AYİNİ (7. Kitap)

SİLAHLARIN TESLİMİ (8. Kitap)

BÜYÜLÜ GÖKYÜZÜ (9. Kitap)

KALKAN DENİZİ (10. Kitap)

ÇELİĞİN HÜKÜMDARLIĞI (11. Kitap)

ATEŞ ÜLKESİ (12. Kitap)

KRALİÇELERİN YÖNETİMİ (13. Kitap)

KARDEŞLERİN YEMİNİ (14. Kitap)

ÖLÜLERİN DÜŞÜ (15. Kitap)

ŞOVALYELERİN MIZRAK DÖVÜŞÜ (16. Kitap)

SAVAŞIN ARMAĞANI (17. Kitap)

KÖLETÜCCARLARI ÜÇLEMESİ

ARENA BİR (1. Kitap)

ARENA 2 (2. Kitap)

VAMPİR GÜNLÜKLERİ

DÖNÜŞÜM (1. Kitap)

SEVİLMİŞ (2. Kitap)

ALDATILMIŞ (3. Kitap)

YAZGI (4. Kitap)

ARZULANMIŞ (5. Kitap)

NİŞANLI (6. Kitap)

YEMİNLİ (7. Kitap)

BULUNMUŞ (8. Kitap)

CANLANDIRILMIŞ (9. Kitap)

GÖMÜLMÜŞ (10. Kitap)

KADER (11. Kitap)

KINGS AND SORCERERS

THE SORCERER'S RING

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

FELSEFE YÜZÜĞÜ serisini
sesli kitap formatında Dinleyin!

Morgan Rice © 2012

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının herhangi bir bölümü, 1976

ABD Telif Hakları Kanunu ile izin verilenin dışında, yazarın önceden izni olmaksızın, hiçbir formatta ve hiçbir amaçla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya yayılamaz veya bir veri tabanı veya bilgi kurtarma sisteminde saklanamaz.

Bu eKitap sadece sizin kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu eKitap başkalarına tekrar satılamaz veya verilemez. Eğer bu kitabı paylaşmak istiyorsanız lütfen her birey için birer ek kopya satın alın. Eğer bu kitabı okuyorsanız fakat satın almadıysanız veya sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa lütfen satın alan kişiye iade edin ve kendinize bir kopya satın alın. Yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Bu kitap kurgusal bir eserdir. İsimler, karakterler, işletmeler, kuruluşlar, mekânlar, olaylar ve durumlar yazarın hayal ürününün eserleridir ve kurgusal amaçla kullanılmıştır. Gerçek hayattaki ölü veya yaşayan herhangi biri ile benzerlik tamamen tesadüfîdir.

Telif hakları RazoomGame'e ait Jacket adlı eser, Shutterstock.com lisansı ile kullanılmıştır.

“Ekmek topraktan çıkar, Toprağın altı ise yanmış, altüst olmuştur. Kayalarından laciverttaşı çıkar, Yüzeyi altın tozunu andırır.”

“At korkuya güler, hiçbir şeyden yılmaz, Kılıç önünde geri adım atmaz. Coşku ve heyecanla uzaklıkları yutar, Boru çalınca duramaz yerinde. Boru çaldıkça, 'Hi!' diye kişner, Savaş kokusunu, komutanların gürleyen sesini, Savaş çığlıklarını uzaklardan duyar.”

--Eyüb

BİRİNCİ BÖLÜM

Reece elindeki hançeri Tirus'un göğsüne saplamış, şok içinde donmuş duruyordu. Tüm dünyası ağır hareketlerle dönüyor, tüm dünyası bulanıklaşıyordu. Az önce en büyük düşmanını, Selese'nin ölümünden sorumlu olan adamı öldürmüştü. Reece bu yüzden inanılmaz bir intikam tatmini hissediyordu. Nihayet, çok büyük bir yanlış düzeltilmişti.

Yine de, Reece bir yandan dünyaya karşı uyuşmuş gibiydi; ölümle karşılaşmaya hazırlanmak, bu olayın hemen ardından gelecek hazin sona karşı cesaretini toplamak gibi tuhaf bir şey de hissediyordu. Oda her biri onun gibi şok içinde donmuş, olaya şahit olmuş Tirus'un adamlarıyla doluydu. Reece ölmeye hazırlandı. Buna rağmen, hiçbir pişmanlık hissetmiyordu. Reece'in onu affedeceğini düşünme cüreti göstermiş bu adamı öldürmek için kendisine bir şans verilmiş olmasından dolayı minnettardı.

Reece ölümün kaçınılmaz olduğunu biliyordu; adamlar sayıca çok fazlaydı ve o büyük salonda onun tarafında bir tek Matus ve Srog vardı. Srog yaralıydı, iplerle bağlıydı, tutsak alınmıştı; Matus'sa yanında duruyor, dikkatle askerlere bakıyordu. Tirus'a sadık bu Yukarı Adalılar ordusuna karşı ikisinin pek bir faydası olmazdı.

Ama Reece ölmeden önce, intikamını tamamlamak ve elinden geldiğince fazla Yukarı Adalıyı öldürmek istiyordu.

Tirus ölerek Reece'in ayaklarının dibine düştü ve Reece hiç tereddüt etmedi; hançerini sapladığı yerden çıkardı ve derhal dönüp yanında duran Tirus'un generalinin boğazını kesti; aynı hareketle diğer tarafa dönüp bir başka generali kalbinden bıçakladı.

Şok içindeki oda tepki vermeye başladığında, Reece hızla harekete geçti. Ölmekte olan iki adamın kınlarından iki kılıcı çekti ve karşısındaki askerlere saldırdı. Askerler daha tepki vermeye fırsat bulamadan dördünü öldürdü.

Yüzlerce savaşçı en sonunda harekete geçip, dört bir yandan Reece'e saldırdı. Reece Lejyon'da aldığı tüm eğitimi devreye soktu; kalabalık asker gruplarına karşı savaşmak zorunda kaldığı tün o zamanları hatırladı ve askerler etrafını sararken iki eliyle kılıcını havaya kaldırdı. Diğer adamlar gibi üstünde ağır bir zırh, silahlarla dolu bir kemer veya bir kalkan yoktu; hepsinden daha hafif ve hızlıydı ve büyük bir öfkeye kapılmış, köşeye sıkışmış ve canını kurtarmak için savaşıyordu.

Reece bütün askerlerden daha hızlı bir biçimde cesurca savaşırken, Thor'la, karşılaştığı en büyük savaşçıyla eşleştirildiği zamanları hatırladı ve becerilerinin bu sayede nasıl geliştiğini düşündü. Askerleri birbiri ardına öldürdü, kılıcı sayısız diğer kılıcı çarptı ve savaşırken her yöne kıvılcımlar sıçradı. Kolları ağırlaşana dek kılıcını sürekli olarak savurdu ve adamlar daha gözlerini bile kırpamadan bir düzine kadar düşman öldürdü.

Ama askerler akın akın geliyordu. Çok kalabalıklardı. Ölen he altı askere karşılık bir düzine asker daha geliyordu ve dört

bir yandan akın ederken ve onu sıkıştırırlarken kalabalık giderek büyüyordu. Reece bir kılıcın kolunu kestiğini hissettiğinde nefes nefese kalmıştı; kolundan kanlar akarken bir ıglık attı. Hızla dönüp adamın kaburgalarına kılıcını sapladı, ama çoktan yaralanmıştı. Artık yaralıydı ve her yönden daha da düşman askeri geliyordu. Artık sonunun geldiğini anlamıştı.

En sonunda, minnetle kahramanca savaşırken öleceğini fark etti.

“REECE!”

Aniden tiz bir ıglık duyuldu; Reece sesin kime ait olduğunu derhal anladı.

Bir kadının sesiydi.

Sesin kime ait olduğunu anladığı anda bedeni donakaldı. O müthiş savaşın ortasında, ölmek üzere olduğu bir anda bile tüm dünyada sesini tanıyacağı tek kadına aitti:

Stara.

Reece başını kaldırınca, onun odanın iki yanındaki ahşap platformların üstünde durduğunu gördü. Stara kalabalığın tepesinde öfkeli bir ifadeyle duruyor, ona seslenirken boğazındaki damarlar kabarıyordu. Reece onun elinde bir yayla ok olduğunu gördü ve onu izlerken Stara ta odanın karşısındaki bir şeye nişan aldı.

Reece o yöne bakınca, neye nişan aldığını anladı: elli adım uzunluğunda, otuz adım apında ve taş zeminden yükselen demir bir kancadan sarkan devasa boyutlarda metal bir avize tutan kalın bir halat. Avize bir ağaç gövdesi kadar kalındı ve birkaç yüz

yanan mumu taşıyordu.

Reece şunu fark etti: Stara halatı vuracaktı. Bunu başırırsa, avize yere düşecekti... O odadaki adamların yarısı da ezilecekti. Reece yukarı bakarken, kendisinin de bunun altında durduğunu fark etti.

Stara oradan uzaklaşması için onu uyarıyordu.

Reece dönüp kılıcını indirirken ve çılgınlar gibi saldırganlara karşı koyarken kalbi panik hissiyle hızlandı; avize düşmeden önce oradan uzaklaşmaya çalıştı. Tekmeler, dirsekler ve kafalar atıp askerleri etrafından uzaklaştırıp kalabalıktan sıyrıldı. Reece çocukluğundan Stara'nın ne kadar iyi bir nişancı olduğunu hatırlıyordu. Stara her zaman oğlanlardan daha iyi bir nişancı olmuştu ve Reece onun tam hedefi vuracağını biliyordu. Düşman askerleri arkasından gelirken sırtını koruyan hiçbir şey olmadığı halde, ona güveniyor, hedefi vuracağını biliyordu.

Bir saniye sonra, Reece bir okun havada vınladığını, kalın bir halatın koptuğunu, devasa bir demir parçasının serbest kaldığını ve büyük bir hızla dosdoğru yere düşmeye başladığını duydu. Sonra, müthiş bir gümbürtü koptu, salonun tamamı zangırdadı ve bu sarsıntı Reece'in dengesini kaybetmesine neden oldu. Reece rüzgârı sırtında hissetti; elleriyle dizlerinin üstünde taş zemine kapaklanırken, avize onu bir kaç adımla kaçırdı.

Reece askerlerin çığlıklar attığını duydu ve arkasına bakınca Stara'nın yol açtığı zararı gördü: Düzinelerce adam avizenin altında ezilmişti, her yer kandı, çığlıklar geliyordu ve adamlar sıkışarak ölüyorlardı. Stara hayatını kurtarmıştı.

Reece apar topar ayağa fırladı, Stara'ya baktı ve bu sefer onun tehlikede olduğunu gördü. Birkaç düşman askeri ona yaklaşmıştı. Stara yayıyla ve okuyla nişan alırken, Reece onun herkesi vuramayacağını biliyordu.

Stara döndü ve endişeyle kapıya baktı; belli ki oradan kaçabileceklerini düşünüyordu. Ama Reece o yöne baktı ve Tirus'un adamlarının kapıya doğru koştuklarını ve iki büyük çift kapıyı kalınca tahta bir kirişle kapattıklarını görünce umudunu kaybetti.

Orada mahsur kalmışlardı; bütün çıkışlar kapatılmıştı. Reece artık orada öleceklerini biliyordu.

Stara'nın çaresizlik içinde etrafına bakındığını gördü. Derken, Stara'nın bakışları arka duvarın önündeki ahşap platformların en üst sırasında kaldı.

Reece on yöne koşmasını işaret ederken kendisi de o yöne fırladı. Reece onun ne planladığını bilemedi. Orada bir çıkış göremiyordu. Ama Stara'nın o kaleyi ondan daha iyi tanıdığını biliyordu. Belki de aklına onun göremediği bir kaçış yolu gelmişti.

Reece dönüp koşmaya başladı; adamlar yeniden bir araya gelip saldırırlarken savaşa savaşa ilerledi. Kalabalığın arasında hızla öne atılırken, elinden geldiğince az saldırıyor, onları fazla kışkırtmamaya gayret ediyordu; adamların arasından düz bir yol açıp odanın karşı tarafına geçmeyi deniyordu.

Reece koşarken Srog'a ve Matus'a baktı; onlara yardım etmeye kararlıydı. Matus'un yakaladığı iki askerin kılıcını alıp

onları öldürdüğünü görünce rahatladı. Matus'un hızla Srog'un iplerini kesişini ve serbest bırakışını izledi. Srog derhal bir kılıç kaptı ve yaklaşan birkaç askeri öldürdü.

“Matus!” diye bağırdı Reece.

Matus dönüp ona baktı ve Stara'nın karşı duvarın orada olduğunu, Reece'in de o yöne koştuğunu gördü. Matus Srog'u çekti ve ikisi birlikte dönüp koşmaya başladı. Artık hepsi aynı yöne doğru koşuyordu.

Reece odada savaşarak ilerlerken, önünde bir yol açılmaya başladı. Odanın o tarafında o kadar çok asker yoktu; orası kalabalık ve askerlerin tıkadığı sürgülü çıkıştan uzakta kalıyordu. Reece Stara'nın en yaptığını bildiğini umdu.

Stara ahşap platformların üstünde koştu, daha üst sıralara sıçradı ve uzanıp onu yakalamaya çalışan askerlerin suratlarına tekme savurdu. Reece onu izliyor, ona yetişmeye çalışıyordu; hala onun hangi çıkışa gittiğini, ya da planının ne olduğunu bilmiyordu.

Reece en uç köşeye vardı, platformlara sıçradı. İlk ahşap platformdan sırayla üsttekilere sıçrayarak giderek daha yükseklerle çıktı. Ta ki kalabalıktan tamı tamına on adım kadar yukarıda, duvardaki en uzak ve yüksek ahşap sıraya çıkana dek. Stara'yla buluştu ve ikisi Matus ve Srog'la birlikte en uç duvarda karşılaştılar. Bir tanesi hariç, diğer askerlerden epeyi uzaklaşmışlardı: Adam Stara'ya arkadan saldırınca, Reece öne atıldı ve adam hançerini Stara'nın sırtına saplamaya fırsat bulamadan onu kalbinden bıçakladı.

Stara yayını kaldırdı ve Reece'in zırhsız sırtına kılıçlarını kaldırıp saldırmak üzere olan iki askeri de vurdu.

Dördü sırtlarını odanın en uç köşesinde, en üst sırada duvara verip durdular. Reece etrafına bakınınca, odada yüz kadar askerin hızla üstlerine doğru geldiğini gördü. Artık odanın o köşesinde, gidecek hiçbir yer olmadan sıkışmışlardı.

Reece Stara'nın onları neden o köşeye getirdiğini anlamamıştı. Bir kaçış yolu göremediğinden, çok geçmeden hepsinin öleceğine emindi.

"Planın nedir?" diye seslendi ona yan yana hep birlikte askerlere karşı savaşırken. "Çıkış yok!"

"Yukarı bak," dedi Stara.

Reece başını kaldırdı ve tepelerinde bir başka demir avize gördü; ta yere kadar sarkan uzunca bir halata bağlıydı ve halat hemen yanında duruyordu.

Reece şaşkınlıkla kaşlarını çatı.

"Anlamadım," dedi.

"Halatı kap," dedi Stara. Hepiniz kapın. Var gücünüzle asılın."

Herkes onun dediğini yaptı; üçü birlikte iki elleriyle halatı sıkıca kavradı. Reece o anda Stara'nın ne yapmak istediğini anlamıştı.

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" diye seslendi.

Ama artık çok geçti.

Bir düzine kadar asker onlara yaklaşırken, Stara Reece'in kılıcını kaptı, Reece'in kollarına atladı ve avizeyi tutan yanlarındaki halatı kesiverdi.

Dördü birden halata tutunarak baş döndürücü bir hızla havaya yükselince, Reece midesinin alt üst olduğunu hissetti; demir avize hızla yere düşerken, var güçleriyle halata tutundular. Avize aşağıdaki askerleri ezdi ve halattan sallanan dördünü yükseğe fırlattı.

Halatın sallanması nihayet durdu ve dördü salonun tam elli adım yükseğinde havada asılı kaldı.

Reece kan ter içinde, neredeyse halattan düşecekken aşağıya baktı.

“Şuraya!” diye bağırdı Stara.

Reece o yöne bakınca, karşılarında kocaman mozaikli bir pencere gördü ve Stara’nın planını anladı. Sert halat Reece’in avuçlarını kesmeye başlamıştı ve elleri terlediği için kayıyordu. Daha fazla ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu.

“Artık tutamıyorum!” diye bağırdı Srog. Yaralarına rağmen tutunmak için elinden geleni yapıyordu.

“Sallanmamız gerek!” diye bağırdı Stara. “Hız kazanmamız gerekiyor! Duvardan destek alın!”

Reece dediğini yaptı: Çizmesini duvara dayayarak öne eğildi ve hep birlikte kendilerini duvardan itince giderek daha büyük bir hızla sallanmaya başladılar. Tekrar tekrar kendilerini geriye doğru ittiler ve son bir itişle birlikte bir sarkaç gibi ta geriye kadar gitmeyi başardılar. Dosdoğru o kocaman mozaikli pencereye savrulurken, hepsi çığlıklar arasında kendilerini çarpmaya hazırladılar.

Cam patladı ve parçaları etraflarına saçıldı; dördü birden

halatı bırakıp pencerenin dibindeki geniş taş alan düştüler.

Odanın elli adım yukarısındaki çıkıntıda buz gibi havada dururken, Reece aşağıya baktı ve bir yanda salonda yüzlerce askerin onlara baktığını, onlara nasıl ulaşacaklarını düşündüğünü gördü; diğeryandaysa kalenin dış tarafını gördü. Dışarıda sağanak vardı, sert bir rüzgâr ve gözleri kör eden bir yağmur yağıyordu; dahası, aşağısı rahat otuz adım yüksekliğindeydi ve atarlarsa kesin bacaklarını kırılırdı. Ama Reece en azından aşağıda birkaç yüksek çalılık olduğunu ve zeminin ıslak ve çamurla kaplandığı için yumuşak olduğunu fark etti. Uzun ve sert bir düşüş olacaktı, ama belki de bunlar onları koruyabilirdi.

Birden, Reece metal bir şeyin etini deldiğini hissedip bir çığlık attı. Aşağıya bakıp kolunu tutu ve koluna bir okun saplanıp her yere kanlar fışkırdığını gördü. Hafif bir yaraydı, ama canı yanmıştı.

Dönüp tekrar aşağıya bakınca, Tirus'un düzinelerce adamının yaylarını çekip nişan aldığını, üstlerine her yönden vızır vızır oklar yağdığını gördü.

Vakit kalmadığını anladı. Başını kaldırdı ve bir yanında Stara'nın, diğeryanında Matus'la Srog'un durduğunu gördü. Hepsi de o yükseklikten atlayacakları için korkuyla gözleri irileşmiş bir halde duruyordu. Stara'nın elini tutu ve ya şimdi ya da hiç diye düşündü.

Aralarında konuşmadan ne yapılması gerektiğine karar verdiler ve hep birlikte atladılar. Gözleri kör eden yağmurun ve rüzgârın altında düşerlerken çığlıklar attılar ve uzunca bir

süre düştüler. Reece kesin bir ölümden diğetine mi atladığını düşünmeden edemedi.

İKİNCİ BÖLÜM

Godfrey titreyen elleriyle yayını kaldırdı, siperlerin kenarından eğildi ve nişan aldı. Bir heder seçip okunu hemen fırlatmayı planlamıştı... Ama diz çöktüğü yerden aşağıdaki manzarayı görünce, şok içinde donakaldı. Aşağıda binlerce McCloud askerinden oluşan iyi eğitilmiş bir ordu alanda koşuyor, dosdoğru Kraliyet Sarayı'nın kapılarına hücum ediyordu. Düzinelercesin demir bir şahmerdanla öne atıldı ve bunu tekrar tekrar demir kale kapısına vurarak duvarları ve Godfrey'in ayaklarının altındaki zemini zangırdattı.

Godfrey dengesini kaybedip yayını fırlatınca, ok hiçbir yere isabet etmeden havada süzüldü. Bir diğer ok kaptı ve kalbi gümbür gümbür atarken, o gün orada öleceklerinden emin bir halde yayına yerleştirdi. Kenardan eğildi, ama nişan almasına fırsat kalmadan bir sapandan fırlatılan bir taş havada uçtu ve demir miğferine isabet etti.

Miğferinden feci bir biçimde cınladı ve Godfrey geri düşünce oku dosdoğru havaya fırladı. Derhal miğferini çıkarıp sızlayan başını ovuşturdu. Bir taşın canını o kadar acıtacağını bilememişti; demir miğfer ta kafatasının içinde cınlıyor gibiydi.

Godfrey ne tür bir belaya girdiğini düşündü. Evet, kahramanca davranmıştı, tüm şehrin McCloudlar'ın geldiği konusunda harekete geçirilmesine yardım etmiş ve çok değerli bir süre kazanılmasını sağlamıştı. Birkaç kişinin hayatını

bile kurtarmış olabilirdi. Kesinlikle kız kardeşinin hayatını kurtarmıştı.

Ama o sırada, hiçbiri Gümüş askeri veya şövalye olmayan geriye kalan birkaç düzine askerle birlikteydi ve boşaltılmış bir şehrin iskeletini McCloud ordusunun tamamına karşı korumaya çalışıyorlardı. Askerlik ona göre bir iş değildi.

Birden, müthiş bir gümbürtü koptu ve Godfrey demir kapılar açılırken yine sendeledi.

Açılan şehir kapılarından içeri kana susamış, çığlıklar atan binlerce asker akın etti. Godfrey siperlerde doğrulurken, askerlerin yukarı varmasının an meselesi olduğunu biliyordu. Ölene dek savaşıyordu. Bir asker olmak böyle bir şey miydi? Cesur ve korkusuz olmak öyle miydi? Başkaları yaşayabilsin diye ölmek miydi? Artık ölümle burun buruna olduğundan, bunun çok iyi bir fikir olmadığından şüphelenmeye başlamıştı. Bir asker ve kahraman olmak harikaydı, ama hayatta olmak çok daha iyiydi.

Godfrey tam pes etmeyi, kaçıp bir yere saklanmayı düşünürken, birkaç McCloud askeri tek sıra halinde koşarak yukarıdaki siperlere ulaştı. Godfrey adamlarından birinin bıçaklanıp inleyerek dizlerinin üstüne düştüğünü gördü.

Derken, yine aynı şey oldu. Bir asker olmaya karşı tüm mantıklı düşüncelerine, tüm sağduyusuna rağmen, Godfrey'in içinde kontrol edemediği bir şey gerçekleşti. Başkalarının acı çekmesine izin vermemesine neden olan bir şeydi. Kendi adına cesaretini toplayamıyordu, ama adamlarının başının dertte

olduğunu gördüğünde değişmişti... Yerinde duramayacağını hissediyordu. Buna yüreklilik bile denebilirdi.

Godfrey düşünmeden harekete geçti. Kendisini uzunca bir mızrağı kaparken ve merdivenlerden yukarı tek sıra halinde siperlere doğru koşarak gelen McCloud askerlerine fırlatırken buldu. Müthiş bir çığlık attı, mızrağı sıkıca kavradı ve ilk adama sapladı. Mızrağın ucundaki iri metal bıçak adamın göğsünün derinliklerine saplandı ve Godfrey ağırlığını, hatta bira göbeğini bile kullanarak adamların hepsini geriye itti.

Kendisi de şaşırılmıştı, ama yaptığı şey işe yaramış, tek sıra halindeki askerler helezoni baş basamaklardan düşerek siperlerden uzaklaşmıştı. Godfrey tek başına içeri akın eden McCloudları uzaklaştırmıştı.

Godfrey onları ittikten sonra kendisine hayret ederken, ona ne olduğunu anlamayarak mızrağı bıraktı. Yanındaki askerler de şaşırmışlardı. Adeta Godfrey'in bunu yapabileceğini daha önceden fark etmemiş gibiydiler.

Godfrey sonra ne yapacağını düşünürken, karar onun adına verildi. Gözünün ucuyla bir kıpırtı gördü. Arkasına bakınca, bir düzine daha McCloud askerinin ona yandan saldırdığını, siperlerin diğer yanından hücumla geçtiğini gördü.

Godfrey kendisini savunmaya fırsat bulamadan, ilk asker ona ulaştı ve başına doğru kocaman bir savaş baltası savurdu. Godfrey bu darbenin kafatasını çatlatacağını fark etti.

Eğilerek darbeyi savuşturdu... Bu, iyi yaptığı şeylerden biriydi. Böylelikle, balta başının üstünden geçti. Godfrey daha

sonra omzunu aşığı eğip askere saldırdı, onu geriye itip yakaladı.

Godfrey adamı siperlerin kenarında teke tek boğuştukları, birbirlerinin boğazını sıktıkları noktaya kadar geriye itti. Adam güçlüydü, ama Godfrey de güçlüydü. Hayatı boyunca sahip olduğu nadir iyi özelliklerden biriydi.

İki adam boğuşular, birbirlerini ileri geri döndürdüler ve aniden ikisi birden siperlerden düştü.

İkisi birlikte birbirini tutmuş halde havada uçtu ve on beş adım yüksekten yere doğru düşmeye başladı. Godfrey hava dönerken, kendisinin yere çakılmayacağını, tutunduğu askerin üstüne düşeceğini umdu. Adamın ve üstündeki zırhların ağırlığının onu ezeceğini biliyordu.

Godfrey son anda havada döndü ve adamın üstüne çıktı; Godfrey'in ağırlığı onu ezerken ve bayıltırken adam inledi.

Ama düşüş Godfrey'i de etkilemiş, sersemletmişti; başını çarptı ve adamın üstünden yuvarlanırken bedenindeki tüm kemiklerin sızladığını hissetmişti. Dünya hızla dönerken, biraz yerde yattı ve düşmanın yanı başında kendinden geçti. Gördüğü son şey McCloud ordusunun Kraliyet Sarayı'na akın edişi ve ele geçirişiydi.

*

Elden ellerini beline dayamış Lejyon eğitim alanında yanında Conven ve O'Connor'la birlikte duruyordu ve üçü Thorgrin'in onlara getirdiği yeni asker adaylarını izliyorlardı.

Elden usta bir gözle gençlerin alanda ileri geri dörtnala koşuşunu, hendeklerin üstünden atlamaya ve asılı hedeflere mızraklar saplamaya çalışmasını seyrediyordu. Çocuklardan bazıları atlayışı beceremedi ve atlarıyla birlikte çukurlara düştü; bunu başaranlarsa hedefleri vuramadı.

Elden başını salladı, kendisinin ilk Lejyon eğitimine başladığında nasıl olduğunu hatırlamaya ve gençlerin son birkaç gündür gelişme gösterdiğini düşünerek umutlanmaya çalıştı. Ancak adaylar hala onları yeni askerler olarak Kabul edebileceği kadar sert savaşçılar değillerdi. Çıtayı çok yükseltmişti; özellikle de Thorgrin'i ve diğerlerini gururlandırmak için büyük bir sorumluluk taşıyordu. Conven ve O'Connor da ondan aşağı düşünmüyorlardı.

“Efendim, haberler var.”

Elden eski bir hırsız olan Merek isimli yeni askerlerden birinin heyecanla yanına geldiğini gördü. Düşüncelerinden sıyrılan Elden kızdı.

“Oğlum, sana beni asla eğitim sırasında...”

“Ama efendim, anlamıyorsunuz. Mutlaka...”

“Hayır. SEN anlamıyorsun,” dedi Elden. “Adaylar eğitimdeyken, beni...”

“BAKIN!” diye bağırdı Merek onu tutup bir yeri işaret ederek.

Öfkelenen Elden tam Merek'i tuttuğu gibi fırlatacakken, ufka baktı ve donakaldı. Karşısındaki manzarayı idrak edemedi. Ufukta kapkara duman bulutları yükseliyordu. Hepsi de Kraliyet

Sarayı'nın oradaydı.

Elden şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Kraliyet Sarayı'nda yangın çıkmış olabilir miydi? Nasıl olabilirdi?

Ufuktan müthiş çığlıklar ve bir ordunun bağırış çağırışlarının yanı sıra, kırılan demir bir kapının da sesi geldi. Elden korkuya kapıldı; Kraliyet Sarayı'nın kapıları aşılmıştı. Bunun tek bir anlamı olabileceğini biliyordu... Profesyonel bir ordu şehre girmişti. Onca gün arasında, Kutsal Ziyaret Günü'nde Kraliyet Sarayı istila edilmişti.

Conven ve O'Connor derhal harekete geçip, adaylara durmalarını ve bir araya toplanmalarını istediler.

Adaylar telaşla yanlarına geldi ve Elden Conven'la O'Connor'ın yanına geçerken, herkes susup hazır olan geçti ve emirleri bekledi.

“Askerler,” diye gürledi Elden. “Kraliyet Sarayı saldırıya uğradı!”

Gençlerden şaşkın ve öfkeli mırıltılar yükseldi.

“Henüz Lejyon askerleri değilsiniz; dahası profesyonel bir orduya karşı savaşabilecek Gümüş askerleri veya azılı savaşçılar değilsiniz. Şehri istila eden o adamlar öldürmek için savaşıyorlar ve onlara karşı savaşırsanız hayatınızı kaybedebilirsiniz. Conven, O'Connor ve ben şehrimizi korumakla yükümlüyüz ve derhal savaşmak üzere buradan ayrılmamız gerekiyor. Sizlerin bize katılmasını beklemiyorum; hatta bunu yapmanızı tavsiye etmiyorum. Ama katılmak isteyen varsa, bugün savaş alanında canını verebileceğini unutmadan hemen öne çıksın.”

Birkaç saniyelik bir sessizlikten sonra, karşılarında duran bütün gençler teker teker büyük bir cesaretle ve asaletle öne çıktı. Elden bunu görünce, yüreğinin gururla kabardığını hissetti.

“Bugün hepiniz birer erkek oldunuz.”

Elden atına atladı ve diğerleri de peşinden gitti. Herkes hayatını halkları için tehlikeye atarak tek bir beden gibi muazzam bir tezahüratla öne atıldı.

*

Elden, Conven ve O’Connor önden gidiyor, yüz yeni asker adayı peşlerinden geliyordu; hepsi silahlarını çekmiş dörtnala Kraliyet Sarayı’na doğru ilerliyordu. Oraya yaklaştıklarında, Elden ileriye baktı ve birkaç bin McCloud askerinin kapılarından içeri akın ettiğini görünce şaşırdı; iyi koordine olmuş bir ordu belli ki Kutsal Ziyaret Günü oluşundan istifade edip Kraliyet Sarayı’nı tuzağa düşürmüştü. Ona bir durumdaydılar.

Conven önden giderken gülümsedi.

“Tam da sevdiğim türden zorlu bir durum!” diye bağırdı; müthiş bir çığlıkla herkesin önüne geçti, oraya ilk varan kişi olmak istedi. Conven savaş baltasını başının üstüne kaldırdı ve Elden ham hayranlıkla, hem de endişeyle Conven’in tek başına McCloud ordusuna cesurca saldırışını izledi.

Conven savaş baltasını aklını yitirmiş bir adam gibi savururken ve düşmanlardan ikisini tek seferde haklarken, McCloudlar’ın tepki verecek çok az vakti oldu. Kalabalık

askerlerin arasına daldı, sonra atından sıçrayıp havada suçtu, üç askeri yakaladı ve atlarından yere yıktı.

Elden ve diğerleri de hemen arkasındaydı. McCloudlar'ın tepki vermekte epeyi geç kalan, birliklerine karşı bir saldırı olmasını beklemeyen geri kalan askerleriyle savaşımaya başladılar. Elden kılıcını öfkeyle ve ustalıkla kullandı ve Lejyon'un yeni askerlerine nasıl kılıç kullanacaklarını düşmanları peş peşe müthiş bir güçle öldürerek gösterdi.

Savaş sertleşti ve askerler teke tek savaşımaya başladılar; ufak birlikleri McCloudlar'ın yön değiştirmesine ve savunmaya geçmesine neden oldu. Tüm yeni Lejyon askerleri karmaşaya katıldı, korkusuzca savaşa atlarını sürdü ve McCloudlarla çatışmaya başladı. Elden gözünün ucuyla delikanlıların nasıl savaştığını gördü ve hiç tereddüt etmediklerini fark edince gururlandı. Hepsi savaşa girmiş, gerçek erkekler gibi savaşıyordu; sayıları yüzlere karşı bir olduğu halde, bu durum hiçbirinin umurunda değildi. McCloudlar sağa sola düşüyor, onlara gafil avlanıyorlardı.

Ama savaşın hızı çok geçmeden yön değiştirdi, çünkü McCloud askerlerine destek geldi ve Lejyon askerleri profesyonel askerlerle karşı karşıya kaldılar. Lejyon'daki askerlerin bazıları yaralanmaya başladılar. Merek ve Ario birer kılıç darbesi aldılar, ama atlarından düşmemeyi başarıp savaşımaya ve rakiplerini düşürmeye devam ettiler. Derken, üstlerine ucu sivri toplu zincirler indi ve atlarından düştüler. Merek'in yanında atının sırtında olan O'Connor yayıyla birkaç

ok fırlattı ve etraflarındaki askerleri yere indirdi... Ama yan tarafına bir kalkan darbesi alınca, o da atından düştü. Etrafı tamamıyla sarılmış olan Elden en sonunda düşman askerlerinin şaşkınlığını yitirmesiyle kaburgalarına feci bir çekiç, kolunun ön tarafına da bir kılıç yarası aldı. Arkasını döndü ve adamları atlarından düşürdü... Ama bunu yaparken, dört asker daha belirdi. Yerde olan Conven can havliyle savaşıyor, baltasını çılgınlar gibi atlara ve saldıran adamlara savuruyordu... En sonunda, arkasına bir çekiç darbesi aldı ve yüz üstü çamurlara düştü.

Akın akın McCloud destek birlikleri geldi ve onlarla savaşmak için kapıları bıraktı. Elden adamlarının giderek azaldığını gördü ve çok geçmeden hepsinin işinin biteceğini anladı. Ama bunu umursamadı. Kraliyet Sarayı saldırı altındaydı ve onu, orada birlikte savaşmaktan gurur duyduğu Lejyon askerlerini korumak için hayatını feda edebilirdi. Bu askerlerin delikanlı veya yetişkin erkekler olması da artık önemli değildi... Hepsi yanı başında kanlarını akıtıyorlardı ve o gün hayatta kalsalar da kalmasalar da hepsi kardeşti.

*

Kendrick dörtnala kaç dağına ilerliyor, her biri hiç olmadığı kadar büyük bir hızla ufuktaki siyah dumanlara hızla atlarını süren bin Gümüş askerine doğru gidiyordu. Kendrick atında ilerlerken kendisini azarladı, keşke kapıları savunmasız

birakmasaydı diye düşündü. Öyle bir günde, özellikle de Gwen'in hükümdarlığı altında yatışmış olduğunu düşündüğü McCloudlar'dan bir saldırıyı geleceğini hiç ummamıştı. Şehrini istila ettikleri ve o kutsal günü bir avantaj olarak kullandıkları için hepsine bunun bedelini ödetecekti.

Etrafındaki bütün kardeşleri saldırının bir parçasıydı; bin kişilik güçlü bu birlik Gümüş'ün tüm öfkesini içinde taşıyor, kutsal haçlarından vazgeçmiş bir halde McCloudlara Gümüş'ün neler yapabileceğini göstermeye, onlara bu saldırının bedelini sonsuza dek ödetmeye kararlı bir biçimde ilerliyordu. Kendrick işi bitene dek, tek bir McCloud'ın bile hayatta kalmayacağına yemin etti. Highlands'in onlara ait tarafı bir daha asla başkaldıramayacaktı.

Kendrick oraya yaklaşırken ileriye baktı ve yeni Lejyon askerlerinin cesurca savaştığını, Elden, O'Connor ve Conven'in son derece kalabalık düşman askerlerine, McCloudlara karşı yılmadan savaştıklarını gördü. Kalbine bir gurur hissi doldu. Ama gördüğü kadarıyla, hepsi ölmek üzereydi.

Kendrick bağırdı ve adamlarına liderlik ederken atını daha da sert dehledi; askerlerin hepsi son bir azimle öne atıldı. Eline uzun bir mızrak aldı ve yeteri kadar yaklaşıncaya bunu fırlattı; McCloud generallerinden biri son anda dönüp mızrağın havada süzüldüğünü gördü ve mızrak zırhını delecek kadar sert bir biçimde kalbine saplandı.

Kendrick'in arkasındaki bin şövalyeden muazzam bir çılgılık yükseldi: Gümüş artık oradaydı.

McCloudlar döndüler ve onları gördüler; ilk kez, bakışlarında gerçek bir korku ifadesi belirdi. Bin tane parıldayan Gümüş şövalyesi kusursuz bir birliktelikle atlarında ilerliyor, silahlarını çekmiş azılı katiller olarak bir fırtına gibi dağdan aşağı inerken bakışlarında zerre kadar tereddüt hissedilmiyordu. McCloudlar onlarla yüzleşmek için o yöne döndüler, ama tedirgin olmuşlardı.

Gümüş askerleri onlara, ana şehirlerine Kendrick'in liderliğinde vardı. Kendrick baltasını çekip ustalıkla savurdu ve birkaç askeri yaralayıp atlarından düşürdü; sonra diğer eliyle kılıcını çekti, kalabalığa girdi ve birkaç askerin zırhının savunmasız yerlerine kılıcını sapladı.

Gümüşler yaptıkları en iyi şeyi yapıp bir yıkım dalgası gibi düşman askerlerinin arasına daldı; hiçbirisi savaşın tam orta yerine girene dek kendisini tamamiyle rahat hissetmiyordu. Bir Gümüş askeri için evinde olmak bu demekti. Etraflarındaki bütün McCloud askerlerini kılıçtan geçirip yaraladılar; düşmanlar onlara kıyasla amatör gibi kalmıştı ve çığlıkları giderek artarken her yönde yere yıkılıyorlardı.

Kimse fazlasıyla hızlı, usta, güçlü ve tekniklerinde uzman olan, tek bir ünite olarak yürümeye başladıklarından beri eğitimini aldıkları gibi savaşan gümüş askerlerini durduramıyordu. Hızları ve becerileri bu çok iyi eğitilmiş şövalyelerin yanında sıradan askerler gibi kalan McCloudları dehşete düşürmüştü. Elden, Conven, O'Connor ve destek birliği tarafından kurtarılan geriye kalan Lejyon askerleri tekrar ayağa kalktı; yaralı oldukları halde kalkıp savaşa katıldılar ve

Gümüş'ün daha da hız kazanmasına katkıda bulundular.

Birkaç dakika içinde, yüzlerce McCloud yerde ölü yatıyordu ve geriye kalanlar da büyük bir paniğe kapılmıştı. Teker teker dönüp kaçmaya başladılar; McCloudlar şehir kapılarından dışarı akın ettiler ve Kraliyet Sarayı'ndan kaçmaya çalıştılar.

Kendrick kaçmalarına izin vermemeye kararlıydı. Peşinde adamlarıyla şehir kapılarına koştu ve kaçanların yolunu tıkadığından emin oldu. Bir huni etkisi oluştu ve McCloudlar şehir kapıların sıkışık bölümüne vardıklarında katledildiler... Bunlar hışımın içeri akın ettikleri şehir kapılarıydı.

Kendrick iki kılıçla birden sağındaki ve solundaki askerleri öldürürken, çok geçmeden bütün McCloudlar'ın öleceğini biliyordu. Kraliyet Sarayı yine onlara ait olacaktı. Hayatını toprakları için tehlikeye atarken, hayatta olmanın anlamının bu olduğunu biliyordu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Luanda uçsuz bucaksız Kanyon'u adım adım yürüyerek aşarken, elleri titriyordu. Attığı her adımla birlikte, hayatının sona ermeye yaklaştığını, bir dünyadan ayrılıp diğerine girmek üzere olduğunu hissediyordu. Ama diğer tarafa varmasına adımlar kalmışken, bu dünyada son adımlarını attığını hissediyordu.

Sadece birkaç adım ardında Romulus ve milyon askerden oluşan İmparatorluk ordusu vardı. Tepede bu dünyaya ait olmayan seslerle cıyaklayan düzinelerce ejderha vardı; bunlar Luanda'nın o güne dek gördüğü en vahşi yaratıklardı ve kanatlarını Kalkan olan o görünmez duvara vuruyorlardı. Luanda birkaç adım daha atıp Halka'dan ayrıldığında, Kalkan'ın sonsuza dek çökeceğini biliyordu.

Onu bekleyen kadere, Romulus'la gaddar adamlarının elinde kesin bir biçimde gerçekleşeceğini bildiği ölüme baktı. Ama bu sefer, artık hiçbir şey umurunda değildi. Sevdiği her şey çoktan elinden alınmıştı. Kocas, dünyada en çok sevdiği erkek olan Bronson öldürülmüştü... Tüm bunlar Gwendolyn'in suçuydu. Her şey için onu suçluyordu. Artık nihayet intikam alma vakti gelmişti.

Luanda Romulus'tan bir adım uzakta durdu ve ikisi göz göze kalıp görünmez hattın iki yanından birbirlerine baktılar. Romulus son derece heybetli bir adamdı; normal bir erkeğin iki

misliydi, saf kastan oluşuyordu; omuzları o kadar kaslıydı ki, boynu gözükmüyordu. Suratı sırf çeneydi, mermerleri andıran donuk ve iri siyah gözleri vardı ve başı bedenine göre fazla büyüktü. Ona bir ejderhanın avına baktığı gibi bakınca, Luanda bu adamın onu paramparça edeceğinden emin oldu.

O yoğun sessizlikte birbirlerine baktılar ve Romulus'un suratına hem gaddar bir gülümseme, hem de bir şaşkınlık ifadesi yayıldı.

“Seni bir daha göreceğimi hiç sanmıyordum,” dedi. Sesi kalındı ve genizden geliyor, o meşum yerde yankılanıyordu.

Luanda gözlerini yumdu ve Romulus'u yok etmeye çalıştı. Kendi hayatını yok etmeye çalıştı.

Ama gözlerini açtığında, Romulus hala oradaydı.

“Kız kardeşim bana ihanet etti,” dedi Luanda alçak sesle. “Artık ihanet etme sırası bende.”

Gözlerini yumup köprüden diğer tarafa, Kanyon'un öte tarafına son bir adım attı.

Bunu yapar yapmaz, ardında gök gürültüsünü andıran müthiş bir ses duydu; dönerek yükselen bir pus tıpkı kabaran kocaman bir dalga gibi Kanyon'un ta dibinden yukarı çıktı ve bir anda yine yere alçaldı. Toprak yarılıyormuş gibi bir ses geldi ve Luanda bu kez Kalkan'ın çöktüğüne kanaat getirdi. Artık Romulus'un ordusuyla Halka arasında hiçbir şey kalmamıştı. Kalkan sonsuza dek çökmüştü.

Romulus bir adım karşısında cesurca duran, gözünü bile kırpmadan, küstahça ona bakan Luanda'ya tepeden baktı.

Luanda korkuyordu, ama bunu belli etmiyordu. Romulus’a bu tatmin hissini bahsetmek istemiyordu. Suratına dik dik bakarken Romulus’un onu öldürmesini istiyordu. En azından, böylelikle bir şey sahibi olabilirdi. Romulus’un işini bir an önce bitirmesini istiyordu.

Ama Romulus daha da gülümsedi ve Luanda’nın tahmin ettiği gibi köprüye değil, onun suratına bakmaya devam etti.

“Ne istersen yap,” dedi Luanda şaşkınlıkla. “Kalkan çöktü. Halka sana ait. Beni öldürmeyecek misin?”

Romulus başını salladı.

“Düşündüğüm gibi değilmişsin,” dedi onu süzerek. “Yaşamana, hatta karım olmana bile izin verebilirim.”

Luanda bunu duyunca midesi kalktı; yaratmak istediği tepki bu değildi.

Başını geriye atıp Romulus’un suratına tükürdü ve bu hareketinin ölümle sonuçlanacağını umdu.

Romulus elinin tersiyle suratını sildi ve Luanda suratına Romulus’un daha önce yaptığı gibi bir yumruk atıp çenesini kırmasını bekledi... Ona iyi davranmaktan başka her şeyi yapmasını bekledi. Ama Romulus öne adım attı, onu saçlarının arkasından tuttu, kendisine çekti ve sert bir biçimde öptü.

Romulus’un kaba, çatlak, bir yılan gibi sadece kastan oluşan dudaklarını dudaklarında hissetti; Romulus onu giderek daha sert öptüğü için neredeyse nefes alamaz hale geldi.

En sonunda, Romulus geri çekildi... Ama bunu yaparken, elini tersiyle ona öylesine sert bir tokat attı ki Luanda yüzünün

yandığını hissetti.

Dehşet içinde ona baktı. Midesi kalkmış bir halde ne yaptığını anlayamadı.

“Onu zincire vurun ve yanımdan ayırmayın,” diye emir Verdi Romulus. Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz, adamları öne çıkıp Luanda’nın ellerini arkasından zincirlediler.

Romulus’un gözleri adamlarının karşısına çıkarken keyifle irileşti ve kendisini hazırlayarak köprüye ilk adımını attı.

Onu durduracak Kalkan kalmamıştı. Güven ve emniyet içinde orada durdu.

Suratında önce bir gülümseme belirdi, sonra kahkahalarla gülmeye başladı; kaslı kollarını iki yana açtı ve başını geriye attı. Zafer kazanmış halde attığı gür kahkahalar Kanton’un dört bir yanında yankılandı.

“Artık benim!” diye gürledi. “Hepsi benim!”

Sesi tekrar tekrar yankılandı.

“Askerler,” dedi. “İstila edin!”

Birlikleri aniden hızla yanından geçtiler; atıkları muhteşem çığlıklara gökte kanat çırpıp Kanyon’un ta yükseklerinde uçan ejderha sürüsünün sesleri eşlik etti. Dönen pusa tiz cıyıklamalarla girdiler ve bu muhteşem ses göklere ulaşırken, artık tüm dünyaya Halka’nın bir daha asla eskisi gibi olmayacağını anlattılar.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Alistair dev okyanus dalgaları tekrar tekrar yanından geçerken hafifçe yukarı aşağı sallanan kocaman geminin pruvasında Erec'in kollarında yatıyordu. Başını büyülenmiş gibi karanlık göğü kaplamış ve uzaklarda parıldayan milyon tane kırmızı yıldıza dikti; ılık okyanus esintisi geldi, onu okşadı ve rahatlatarak uykusunu getirdi. Mutlu hissediyordu. Orada Erec'le birlikte olduğu için, tün dünyası huzura kavuşmuştu; dünyanın o noktasında, o uçsuz bucaksız okyanusta, dünyanın tüm sorunları sona ermiş gibiydi. İkisini bitmek bilmez sorunlar ayırmıştı, ama en sonunda hayallerini gerçekleştirmek üzereydi. Birlikteydiler ve aralarına girecek birisi, ya da bir şey kalmamıştı. Çoktan okyanusa açılmışlar, Erec'in anavatanı olan adalara doğru gidiyorlardı. Oraya vardıklarında evleneceklerdi. Dünyada bundan daha fazla istediği hiçbir şey yoktu.

Erec ona sıkı sıkı sarıldı; ikisi birlikte geriye yaslanırken, evrene bakarken ve hafif okyanus pusu etraflarını sararken Alistair ona biraz daha sokuldu. Sessiz okyanuslu gecede, göz kapakları ağırlaştı.

Berrak göğe bakarken, dünyanın ne kadar büyük olduğunu düşündü; ağabeyi Thorgrin'i, nasıl dışarıda bir yerde olduğunu düşündü ve tam olarak nerede olduğunu merak etti. Onun annelerini görmeye gittiğini biliyordu. Onu bulabilecek miydi? Anneleri nasıl birisiydi? Gerçekten var mıydı?

Bir yanı bu yolculukta ağabeyine katılmak ve anneleriyle tanışmak istiyordu; diğer yanıysa çoktan Halka'yı özlemişti ve tanıdık topraklarda evine dönmeyi istiyordu. Ama en çok da heyecanlıydı; hayata Erec'le birlikte yeni bir yerde, dünyanın yeni bir bölgesinde başlayacağı için heyecanlıydı. Halkıyla tanışacağı, anavatanının nasıl bir yer olacağını göreceği için heyecan hissediyordu. Acaba Güney Adaları'nda kimler yaşıyor, diye düşündü. Halkı nasıl insanlardı? Ailesi onu geri Kabul edecek miydi? Alistair konusunda mutlu olacaklar mıydı, yoksa onu tehditkâr mı bulacaklardı? Evlilik fikrine sıcak bakacaklar mıydı? Yoksa Erec için kendi halklarından bir başka kadını mı hayal etmişlerdi?

En kötüsü, en çok korktuğu şey de güçlerini öğrendiklerinde onun hakkında ne düşünecekleriydi. Bir Druid olduğunu öğrendiklerinde ne yapacaklardı? Onu herkes gibi bir ucube, bir yabancı gibi mi göreceklerdi?

“Bana yine halkını anlatsana,” dedi Alistair Erec’e.

Erec önce ona, sonra yine göğе baktı.

“Neyi bilmek istersin?”

“Aileni anlat.”

Erec uzunca bir süre sessizce düşündü. En sonunda, konuşmaya başladı:

“Babam muhteşem bir adamdır. Benim yaşımdan beri halkımızın kralıdır. Yaklaşan ölümü adamızı sonsuza dek değiştirecek.”

“Başka akrabaların var mı?”

Erec uzunca bir süre tereddüt etti, ama sonra evet der gibi başını salladı.

“Evet, bir kız kardeşim var... Bir de erkek kardeşim.” Duraksadı. “Kız kardeşim ve ben büyürken çok yakındık. Ama seni uyarmam gerek; kendisi çok sahiplenicidir ve çok çabuk kıskanır. Yabancılarla karşı temkinlidir ve ailemize yeni kişilerin katılmasından hoşlanmaz. Erkek kardeşimse...” Erec lafını tamamlamadı.

Alistair onu dürttü.

“Ne oldu?”

“Asla tanışmayacağın çok iyi bir savaşçıdır. Ama benden küçüktür ve benimle hep yarış halindedir. Onu her zaman bir erkek kardeş olarak gördüm, ama o beni hep bir rakip, yolunu tıkayan birisi olarak gördü. Nedenini bilmiyorum. Ama durum böyle. Keşke daha yakın olabilseydik.”

Alistair şaşkınlıkla ona baktı. Birisinin Erec’e sevgi dışında bir hisle bakabileceğini aklı almıyordu.

“Durum hala böyle mi?” dedi.

Erec omuzlarını silkti. “Çocukluğumdan beri onları görmedim. Anavatanıma ilk kez geri dönüyorum; aradan neredeyse otuz güneş döngüsü geçti. Neyle karşılaşacağımı bilemiyorum. Ben daha ziyade Halka’nın bir ürünüyüm. Ama babam ölürse... Ailenin en büyük çocuğu benim. Halkım benim başa geçmemi bekleyecektir.”

Alistair duraksadı; buna karışıp karışmaması gerektiğini düşündü.

“Başa geçecek misin?”

Erec omuzlarını silkti.

“İstediğim bir şey değil. Ama babam isterse... Hayır diyemem.”

Alistair dikkatle ona baktı.

“Onu çok seviyorsun.”

Erec evet anlamında başını salladı. Alistair gözlerinin yıldızların altında parıldadığını görebiliyordu.

“Sadece gemimizin o ölmeden önce oraya varmasını diliyorum.”

Alistair bunu düşündü.

“Ya annen?” dedi. “O beni sever mi?”

Erec’in suratında kocaman bir gülümseme belirdi.

“Kızı gibi sever,” dedi. “Çünkü seni kadar çok sevdiğimi görecek.”

Öpüştiler ve Alistair geriye yaslanıp yıldızlara baktıktan sonra, Erec’in elini tuttu.

“Sadece şunu hatırla, leydim. Seni seviyorum. Her şeyden çok seviyorum. Önemli olan tek şey bu. Halkın bize Güney Adaları’nın şahit olduğu en büyük düğünü yapacak; her türlü kutlamayı bizim için yapacaklar. Hepsi tarafından sevilip kucaklanacaksın.”

Alistair yıldızlara baktı, Erec’in elini sıkı sıkı tuttu ve düşündü. Erec’in onu çok sevdiğine dair bir şüphesi yoktu, ama onun halkını, Erec’in bile doğru dürüst tanımadığı halkını düşündü. Erec’in düşündüğü gibi ona kucak açacaklar mıydı?

Alistair emin değildi.

Birden, paldır küldür ayak sesleri duydu. O yöne bakınca, gemi tayfasından birisini tırabzanlara yürüdüğünü, başının üstüne kocaman ölü bir balık kaldırıp suya attığını gördü. Aşağıdan hafif bir su sesi geldi ve çok geçmeden bir diğer balık sıçrayıp atılan balığı yerken biraz daha yüksek bir ses geldi.

Derken, okyanustan bir inlemeyi veya ağlama sesini andıran bir başka korkunç bir ses geldi ve su yine hareketlendi.

Alistair leş gibi, tıraşsız, üstünde paçavralar olan, dişleri eksik denizciye baktı; adam şapşal şapşal sırtarak tırabzandan aşağı eğildi. Dönüp Alistair'e baktı; suratından kötü niyet akıyordu ve yıldızların ışığı altında tuhaf gözükiyordu. Alistair ona bakan adamı görünce, içini kötü bir his kapladı.

“Suya ne attın?” diye sordu Erec.

“Bir simka balığının iç organlarını,” dedi adam.

“Niye?”

“Zehirli,” dedi adam sırtarak. “Onu yiyen her balık anında ölür.”

Alistair dehşet içinde ona baktı.

“İyi de balığı neden öldürdün?” diye sordu.

Adam daha da güldü.

“Ölmelerini izlemeyi seviyorum. Çılgılık atmaları, yan yatıp süzölmeleri hoşuma gider. Eğlenceli bir manzara.”

Adam döndü ve tayfanın geri kalanına ağır ağır gitti. Alistair onu izlerken, tüylerinin ürperdiğini hissetti.

“Ne oldu?” dedi Erec.

Alistair başını çevirip salladı ve o kötü histen kurtulmaya çalıştı. Ama başaramadı; Neyin işareti olduğunu bilmiyordu, ama hiç de iyiye işaret değildi.

“Hiçbir şey, lordum,” dedi.

Tekrar Erec’in kollarına sokuldu ve içinden kendisine her şeyin yolunda olduğunu söyledi. Ama içinden bir ses, hiçbir şeyin yolunda olmadığını söylüyordu.

*

Erec geceleyin uyandı, geminin yavaşça ileri geri sallandığını hissetti ve derhal bir terslik olduğunu anladı. İçindeki savaşçı, bir şey olmadan hemen önce onu uyaran parçası öyle hissetmesine neden olmuştu. Küçüklüğünden beri bir şey olmadan önce hissedirdi.

Derhal dikkatle doğruldu ve etrafına bakındı. Yanına bakınca, Alistair’in derin bir uykuda olduğunu gördü. Hava hala karanlıktı, gemi dalgalarda hala sallanıyordu, ama bir terslik vardı. Etrafına bakındı, ama tuhaf hiçbir şey görmedi.

Okyanusun ta orta yerinde ne tür bir tehlike olabilir, diye düşündü. Sadece bir rüyadan mı ibaretti?

İçgüdülerine güvenen Erec kılıcını almak için harekete geçti. Ama daha kılıcının kabzasını bile tutamadan, üstünde ağır bir ağ atıldığını ve her yerini kapladığını hissetti. Hayatında hissettiği en kalın iplerden örülmüştü ve bir adamı ezecek kadar ağırdı. Ağ bir anda her yanını sıkıca kapladı.

Erec bir şey yapmaya fırsat bulamadan, havaya kaldırıldığını hissetti; ağ onu bir hayvan gibi yakalamış, ipleri onu öylesine sıkı sıkı sarmıştı ki hareket bile edemiyordu; omuzları, kol ve ayak bilekleri ve ayakları hareket edemiyordu ve ağın içinde eziliyordu. Kendisini bir tuzağa yakalanmış bir hayvan gibi güverteden yirmi adım yukarıya çekilip orada sallandığını hissetti.

Erec neler olduğunu anlamaya çalışırken, kalbi göğsünden çıkacakmış gibi atıyordu. Aşağıya bakınca, Alistair'in uyanmak üzere olduğunu gördü.

“Alistair!” diye bağırdı.

Alistair aşağıda her yere baktı, en sonunda yukarıya bakıp da onu görünce suratı allak bullak oldu.

“EREC!” diye bağırdı şaşkınlıkla.

Erec elleri meşaleli birkaç düzine kadar tayfanın yaklaştığını gördü. Her birinin suratında tuhaf birer gülümseme belirmişti ve Alistair'e yaklaşırlarken gözleri meşum meşum parılıyordu.

“Onu paylaşmasının vakti gelmişti,” dedi içlerinden biri.

“Bu prenses bir denizciyle yaşamının nasıl bir şey olduğunu öğreteceğim!” dedi bir başka denizci.

Grup kahkahalara boğuldu.

“Benden sonra,” dedi bir başkası.

“Önce ben tadına bakmadan olmaz,” dedi birisi.

Adamlar Alistair'e yaklaşırlarken, Erec var gücüyle kurtulmaya çalıştı. Ama nafiye yere çaba sarf ediyordu. Omuzları ve kolları öylesine sıkışmıştı ki, hiçbir yerini kıpırdatamıyordu

bile.

“ALISTAIR!” diye bağırdı çaresizlik içinde.

Yukarıda sallanırken, olanları izlemekten başka bir şey yapamadı.

Üç denizci arkadan Alistair’in üstüne atladı. Adamlar onu ayağa kaldırıp gömleğini yırtarlarken ve ellerini arkasında sıkıştırırken, Alistair çığlık attı. Birkaç denizci daha yaklaşıırken, onu sıkı sıkı tuttular.

Erec geminin kaptanını bulmaya çalıştı; onu üst güvertede olanları izlerken gördü.

“Kaptan!” diye bağırdı. “Bu, senin gemin. Bir şeyler yap!”

Kaptan ona baktı, sonra sırtını olanları izlemek istemiyormuş gibi ağır ağır sırtını o manzaraya çevirdi.

Erec çaresizlik içinde denizcilerden birini Alistair’in boğazına bir bıçak dayayışını ve Alistair’in çığlık atışını izledi.

“HAYIR!” diye bağırdı.

Bir kâbusun gerçekleşmesini izler gibiydi... En kötüsü de yapabileceği hiçbir şey yoktu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Thorgrin Andronicus'la karşı karşıyaydı; bir savaş alanında, etraflarında ölü askerlerle yalnızlardı. Kılıcını ta tepeye kaldırdı ve Andronicus'un göğsüne indirdi; bunu yaparken, Andronicus silahlarını indirdi, keyifle gülümsedi ve ona sarılmak için kollarını uzattı.

Oğlum.

Thor kılıcını durdurmaya çalıştı, ama çok geç kalmıştı. Kılıç babasına saplandı ve Andronicus ikiye ayrılırken, Thor büyük bir suçluluk hissetti.

Thor gözlerini kırıştırdı ve kendisini Gwen'in elini tutmuş, bitmek bilmez uzunlukta bir mihrapta yürürken buldu. Evlilik törenlerinde olduklarını fark etti. Kan kırmızısı bir güneşe doğru yürüyorlardı ve Thor iki yanına bakınca, tüm sandalyelerin boş olduğunu fark etti. Gwen'e baktı ve Gwen de ona bakarken derisi kuruyup dökülünce ve bir iskelete dönüşünce, Thor dehşete kapıldı. Gwen elinde toza dönüştü. Ayaklarının dibinde bir kül öbeği haline geldi.

Thor birden kendisini annesinin kalesinin karşısında buldu. Bir şekilde gök geçidini aşmıştı ve devasa boyutlardaki, altın, parıldayan ve kendisinin üç misli uzunluktaki çift kapıların önünde duruyordu. Kapının bir kolu yoktu. Elini uzatıp avuçlarını kanayana dek kapılara vurdu. Sesler dünyanın dört bir yanında yankılandı. Ama kimse yanıt vermedi.

Thor başını geriye attı.

“Anne!” diye bağırdı.

Dizlerinin üstüne çöktü, zemin birden çamura dönüştü ve Thor bir uçurumdan aşağıya kaydı. Sonra, kollarını ve bacaklarını sallaya sallaya yüzlerce metre aşağıdaki azgın okyanusa düştü. Ellerini göğse kaldırdı ve annesinin kalesinin gözden kaybolduğunu görünce çığlık attı.

Thor nefes nefese gözlerini açtığında, rüzgâr suratını okşuyordu. Etrafına bakındı ve nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Aşağıya bakınca, altından inanılmaz bir hızla bir okyanusun geçtiğini gördü. Yukarı bakınca sert bir şeye tutunduğunu fark etti; kocaman kanat seslerini duyunca, Mycoples’in pullarına tutunduğunu anladı. Elleri gecenin soğukunda buz kesmişti, suratıysa denizden esen rüzgâr yüzünden uyuşmuştu. Mycoples büyük bir hızla uçarken ve kanatlarını çırparken, Thor dosdoğru ileriye baktı ve onun üstünde uyuya kaldığını fark etti. Günlerdir olduğu gibi hala uçuyorlar, gecenin karanlığında ve bir milyon parıldayan kırmızı yıldızın altında hızla yol alıyorlardı.

Thor iç çekti ve ter içinde ensesini sildi. Uyanık kalacağına yemin etmişti, ama birlikte uçarak yolculuk etmeye başladıklarından ve Druidlerin topraklarını aramaya başladıklarından beri aradan günler geçmişti. Neyse ki, Mycoples onu çok iyi tanıdığından uyuduğunu anlamış ve düzgünce uçup düşmesini engellemişti. İkisi birlikte o kadar uzun süredir uçuyorlardı ki, adeta tek beden olmuşlardı.

Thor Halka'yı çok özlediği halde, en azından eski dostuyla yeniden bir arada olduğuna, sadece ikisinin dünyayı dolaşmasına mutlu olmuştu; onun da onu gördüğüne mutlu olduğunu anlamıştı, çünkü ejderha sürekli olarak mutlu mutlu mırıyordu. Mycoples'in ona kötü bir şey olmasına asla izin vermeyeceğini biliyordu ve o da onun için aynı şeyi hissediyordu.

Thor aşağıya baktı ve okyanusun köpüklü, parlak yeşil sularını inceledi; tuhaf ve egzotik, yolculukları sırasında gördüğü birçok okyanusa hiç benzemeyen türden bir okyanustu. Thor sürekli olarak kuzeye uçmuş, kasabasında bulduğu eski pusulanın okunu izlemişti. Annesine, onun topraklarına, Druidler'in Diyarı'na giderek yaklaştıklarını hissediyordu. Bunu hissedebiliyordu.

Okun doğru yeri gösterdiğini umdu. İçinden doğru yöne gittiğini hissediyordu. Benliğini tüm hücrelerinde pusulanın onları annesine ve kaderine yaklaştırdığını seziyordu.

Thor uyanık kalmaya kararlı bir biçimde gözlerini ovuşturdu. Druidler'in Diyarını çoktan bulacaklarını düşünmüştü. Sanki dünyanın yarısını dolaşmışlardı. Bir an için endişelendi; ya her şey bir hayalden ibaretse? Ya annesi yoksa? Ya Druidler Diyarı denen bir yer yoksa? Ya onu asla bulamazsa?

Bu düşünceleri aklından atmaya çalışıp Mycoples'i daha hızlı gitmeye itti.

Daha hızlı, diye düşündü.

Mycoples mırladı ve kanatlarını daha hızlı çırpmaya koyuldu; başını aşağı eğdiğinde, ikisi pusuların arasında hızla girdiler ve ufukta Thor'un belki de hiç var olmama ihtimalini bildiği bir

noktaya doğru ilerlediler.

*

Gün Thor'un daha önceden hiç şahit olmadığı bir biçimde doğdu; gökte iki değil, tam üç güneş vardı ve biri kırmızı, biri yeşil ve biri mor üç güneş aynı anda ufukta farklı noktalarda yükseliyorlardı. Altlarında uçsuz bucaksız uzanan bulutların hemen üstünden uçtular; bir renk örtüsünü andıran bulutlara öylesine yakınlardı ki, Thor onlara değebiliyordu. Thor hayatında gördüğü en güzel günbatımın keyfini çıkardı; güneşlerin farklı renkleri bulutların arasından sızıyor, ışınları bedenine, altına ve tepesine vuruyordu. Dünyanın doğuşunun arasından uçuyormuş gibi hissetti.

Thor Mycoples'i yere yöneltti ve bir bulutun arasından geçerken her yerini nem kapladığını hissetti; bir anlığına, dünyası farklı renklere boyandı ve ardından gözleri kamaştı. Bulutlardan çıktıklarında, Thor bir başka okyanus, bir başka uçsuz bucaksız hiçlikle karşılaşacağını sandı.

Ama bu sefer başka bir şey vardı.

Altlarında her zaman görmeyi umduğu, rüyalarına giren manzarayı görünce, Thor'un kalp atışları hızlandı. Orada, ta aşağıda yeni bir diyar gördü. Pusların, geniş ve derin inanılmaz bir okyanusun orta yerindeki bir adaydı. Eski pusula titredi ve Thor buna bakınca okun yanıp söndüğünü ve doğrudan aşağısını gösterdiğini fark etti. Ama Thor'un bunu hissetmesi

için pusulaya bakması gerekmiyordu. Bunu benliğinin her hücresinde hissediyordu. Oradaydı. Annesi oradaydı. Büyülü Druidler Diyarı gerçekten de vardı ve Thor orayı bulmuştu.

Aşağı inelim, dostum, diye düşündü.

Mycoples aşağıya süzüldü, oraya yaklaştıkça daha da belirgin hale geldi. Thor Kraliyet Sarayı'nda gördüğü tarlaları andıran uçsuz bucaksız çiçek tarlaları gördü. Buna bir anlam veremedi. Ada o kadar tanıdıktı ki, sanki evine geri dönmüştü. Orasının daha egzotik olacağını düşünmüştü. Ama son derece tanıdık olması tuhaftı. Nasıl olabilirdi?

Adanın etrafı parıltı ve kırmızı renkli geniş mi geniş bir kumsalla çevriliydi ve dalgalar kıyıya vuruyordu. Adaya yaklaştıkça, Thor onu şaşırtan bir şey gördü: Adanın bir girişi var gibiydi. İki tane kocaman sütun ta göklere kadar yükseliyor, bulutların arasında gözden kayboluyordu. Hayatında gördüğü en yüksek sütunlardı. Belki yedi metrelik bir duvar tüm adanın etrafını çevirmişti ve adaya yayan olarak girmenin tek yolu sütunların arasından geçmekmiş gibi gözüküyordu.

Thor Mycoples'i adanın üstünden uçması için yönlendirdi, ama ejderha oraya yaklaştığı anda bir şey yapıp onu şaşırttı. Cıyakladı ve aniden geri çekildi; neredeyse dik kalacak biçimde sivri tırnaklarını göğe kaldırdı. Görünmez bir kalkana çarpmış gibi birden durdu ve Thor düşmemek için var gücüyle ona tutundu. Thor ona uçmaya devam etmesini söylediği halde, ejderha adaya daha fazla yaklaşmadı.

Thor o anda şunu fark etti: Ada bir tür enerji kalkanyla

çevriliydi ve bu kalkan o kadar güçlüydü ki Mycoples bile içinden geçemiyordu. Duvarın üstünden de uçulmuyordu; adaya girmek isteyenlerin yürüyerek sütunların arasından geçmesi gerekiyordu.

Thor ejderhaya yön gösterdi ve birlikte kırmızı kumsala alçaldılar. Sütunların önünde yere kondular. Thor bu sefer Mycoples'ten sütunların, o geniş kapıların arasından uçmasını ve onunla birlikte Druidler Diyarı'na girmesini istedi.

Ama Mycoples bir kez daha tırnaklarını kaldırıp geri çekildi.
İçeri giremem.

Thor onun düşüncelerini kendi zihninde hissetti. Ona baktı, iri parıltılı gözlerini kırıştıtarak kapattığını gördü ve anladı.

Mycoples ona Druidler Diyarı'na tek başına girmesi gerektiğini söylüyordu.

Thor ejderhanın üstünden kırmızı kumlara indi ve sütunların karşısında durup dikkatle bunlara baktı.

“Seni burada bırakamam, dostum,” dedi. Senin için çok tehlikeli. Tek başıma gitmem gerekiyorsa, tek başıma gideceğim. Sen güven içinde geri dön. Beni orada bekle.”

Mycoples hayır der gibi başını salladı ve başını yere eğip inatla yere çöktü.

Dünyanın sonuna kadar seni bekleyeceğim.

Thor onun kalmaya kararlı olduğunu görebiliyordu. Onun inatçı olduğunu, kararından vazgeçmeyeceğini de biliyordu.

Thor öne eğildi, Mycoples'in uzun burnunun üstündeki pulları okşadı, eğildi ve onu öptü. Ejderha mırlayıp başını kaldırdı ve

Thor'un göğsüne yasladı.

“Senin için geri geleceğim, dostum,” dedi Thor.

Thor dönüp sütunlara döndü; saf altından olan sütunlar güneşin altından parılıyor, gözlerini kamaştırıyordu. Thor ilk adımı attı. Bunların arasından geçerken asla düşünmediği kadar canlı hissetti ve en sonunda Druidler Diyarı'na girdi.

ALTINCI BÖLÜM

Gwendolyn yavaşça batıya, Kraliyet Sarayı'ndan uzağa doğru yol alan insan selinin başında, kır yolunda arabanın arkasında sarsıla sarsıla gidiyordu. Buraya kadar düzgün giden tahliyenin yapılış tarzından ve kendi halkının kaydettiği ilerlemeden memnundu. Şehrini geride bırakmaktan nefret ediyordu, ama en azından halkının emniyet içinde olmasını sağlayacak şekilde yeterli mesafe kat ettiklerinden, nihai hedefine doğru epey bir yol aldıklarından emindi: Kanyon'un Batı Geçidi'nden geçmek, Tartuvian kıyılarındaki gemi filolarına binmek ve Yukarı Adalar'a ulaşmak için büyük okyanusu aşmak. Halkını güvenlik içinde kalabilmesi için bundan başka bir yol olmadığını biliyordu.

Halkından binlerce insan onun etrafında yaya olarak ilerlerken, diğer binlercesi de arabalarının içinde sarsılarak gidiyor, atların nallarından çıkan ses, arabaların sürekli hareketinin sesi, insanlığın sesi Gwen'in kulaklarını dolduruyordu. Guwayne'i göğsünde tutup sallarken Gwen kendini yolculuğun monotonluğu içinde kaybolmuş gibi hissediyordu. Onun yanında Steffen ve Illepra oturuyor, bütün yolculuk boyunca ona refakat ediyorlardı.

Gwendolyn önünde uzanan yola baktı ve kendisini burası dışında başka herhangi bir yerde hayal etmeye çalıştı. Bu krallığı yeniden inşa etmek için ne kadar çok çalışmıştı ve şimdi işte

burada, ondan kaçmaktaydı. McCloud istilası nedeniyle kitlesel tahliye planını uygulamaktaydı—ama daha önemlisi, bütün o eski zaman kehanetleri, Argon’un imaları, kendi rüyaları ve yaklaşan kıyamet hissi nedeniyle bunu yapmaktaydı. ‘Ya ben yanılıyorsam?’ diye geçti aklından. Ya bunun hepsi bir rüyadan, gece insana gelen kaygılardan ibaretse? Ya Halka’da her şey yolunda giderse? Ya bunun aşırı bir reaksiyon, gereksiz bir tahliye olduğu ortaya çıkarsa? Ne de olsa, halkını Halka’nın içinde Silesia gibi başka bir şehre tahliye etmesi de mümkündü. Onları bir okyanusun ötesine götürmesi gerekmiyordu.

Halka’nın tamamen ve baştan aşağı imha edildiğini öngörmemiş olsaydı. Ancak okuduğu ve duyduğu ve hissettiği her şeye göre, Halka’nın imhası çok yakındı. Tahliyenin tek yol olduğu hususunda kendi kendine güvence verdi.

Gwen ufka bakarken, Thor’un burada, yanında olmasını diledi. Thor burada olabilirdi, kendi yanında. Şimdi onun nerede olduğunu merak ederek yukarı baktı ve gökyüzünü taradı. Druidlerin Ülkesi’ni bulmuş muydu acaba? Annesini bulmuş muydu? Kendisine geri dönecek miydi?

Ve hiç evlenebilecekler miydi?

Gwen başını eğip Guwayne’in gözlerine baktı ve orada Thor’un kendisine baktığını, Thor’un gri gözlerini gördü ve oğlunu göğsüne bastırdı. Öte Dünya’da yapması gerekmiş olan fedakârlığı düşünmemeye çalıştı. Bunların hepsi gerçek olacak mıydı? Kaderleri bu kadar acımasız mı olacaktı?

“Leydim?”

Gwen duyduğu sese şaşırdı; arkasına dönüp baktığında Steffen'ın arabanın içinde dönmüş, yukarıyı, gökyüzünü işaret etmekte olduğunu gördü. Etrafındaki bütün insanların durmaya başladıkları dikkatini çekti ve sonra aniden kendi arabasının da sarsılıp durduğunu hissetti. Sürücünün onun emri olmadan niçin durduğunu anlamamıştı.

Gwen Steffen'ın parmağını izledi ve orada, ufukta, hepsi alevler içindeki üç okun havaya yükselip sonra bir eğri çizerek kayan yıldızlar gibi yere düşmekte olduğunu görünce şoke oldu. Şoke olmuştu, çünkü yanan üç ok ancak tek bir anlama gelebilirdi: bu MacGillerin işaretiydi. Bir zafer işareti olarak kartalın pençeleri. Bu babası ve ondan önce onun babası tarafından kullanılan ve sadece MacGillere ait bir işaretti. Yanlış anlamaya imkân yoktu: bu MacGillerin kazandığı anlamına geliyordu. Kraliyet Sarayı'nı geri almışlardı.

Ama bu nasıl mümkün olabilir? diye düşündü. Ayrıldıkları zaman, hiç zafer ümidi yoktu, hatta hayatta kalma ümidi dahi çok azdı; kıymetli şehri McCloudların istilasına uğramış ve onu koruyacak kimse kalmamıştı.

Gwen uzaktaki ufukta bir bayrağın gittikçe daha yükseğe çekilmekte olduğu tespit etti. Gözlerini kısıp baktı, bir yanlışlık yoktu: Bu MacGil'lerin bayrağıydı. Bu ancak Kraliyet Sarayı'nın şimdi yeniden MacGillerin eline geçmiş olduğu anlamına gelebilirdi.

Gwen bir yandan sevinç duyuyor ve derhal geri dönmek istiyordu. Öte yandan, seyahat etmiş oldukları yola bakınca,

Argon'un bütün o kehanetlerini, okuduğu tomarları, kendi önzelerini düşünüyordu. İçinden hala halkının tahliye edilmesine ihtiyaç olduğunu hissediyordu. Belki MacGiller Kraliyet Sarayı'nı tekrar ele geçirmişlerdi; ama bu Halka'nın emniyetli olduğu anlamına gelmiyordu. Gwendolyn hala çok daha kötü bir şeyin üzerlerine gelmekte olduğunu ve halkını buradan çıkartıp güvenliğe kavuşturması gerektiğini hissediyordu.

“Bizim kazandığımız anlaşılıyor,” dedi Steffen.

Onun arabasına yaklaşan Aberthol, “Bir kutlama sebebi!” diye seslendi.

“Kraliyet Sarayı tekrar bizim!” diye bağırdı halktan biri.

Halkı arasında büyük bir tezahürat yükseldi.

“Derhal geri dönmeliyiz!” diye bağırdı bir başkası.

Yeni bir tezahürat yükseldi. Ama Gwen kararlı biçimde kafasını salladı. Ayağa kalkıp halkına döndü ve bütün gözler ona çevrildi.

Gür bir sesle, “Geri dönmeyeceğiz!” diye seslendi halkına. “Tahliyeye başlamış bulunuyoruz ve bunu sürdürmemiz gerekir. Önümüzde Halka için büyük bir tehlikenin yattığını biliyorum. Henüz zamanımız varken, henüz hala bir şansa sahipken, sizleri güvenliğe ulaştırmalıyım.”

Halkı gayrı memnun, homurdandı ve ufku işaret eden bir kaç ileri çıktılar.

“Sizleri bilmem,” diye haykırdı birisi, “ama Kraliyet Sarayı benim evim! Bu bildiğim ve sevdiğim her şey! Şehrimiz yerinde

dururken ve MacGilllerin elindeyken, garip bir adaya ulaşmak için denizi geçmek niyetinde değilim! Ben Kraliyet Sarayı'na geri dönüyorum!”

Büyük bir tezahürat yükseldi ve adam ayrılıp geri gitmeye başlayınca yüzlerce insan peşine takılıp onu izledi, arabalarını döndürüp yoldan gerisin geriye Kraliyet Sarayı'na doğru gitmeye başladılar.

“Leydim, onları durdurmamı ister misiniz?” diye sordu Steffen, panik içinde. Sonuna kadar Gwendolyn'e sadıktı.

“Halkın sesini duymaktasınız, Leydim,” dedi Aberthol, onun yanına yaklaşarak. “Onlara ters davranmanız aptallık olur. Dahası, bunu yapamazsınız. Burası onların kendi evi. Bütün bildikleri bu. Kendi halkınızla mücadele etmeyin. İyi bir neden olmadan onların önüne düşmeyin.”

“Ama benim iyi bir nedenim var,” dedi Gwen. “Yıkımın gelmekte olduğunu biliyorum.”

Aberthol kafasını salladı.

“Ancak onlar bilmiyorlar,” diye cevap verdi. “Sizden şüphe etmiyorum. Ama kraliçeler her şeyi önceden planlar, kitleler ise içgüdülerine göre hareket eder. Ve bir kraliçe ancak kitlelerin müsaade ettiği ölçüde güçlü olur.”

Gwen orada öyle durdu, halkının emirlerine karşı gelip tekrar Kraliyet Sarayı'na göç edişlerini izledikçe içi hayal kırıklığından kavruluyordu. Bu onların ilk kez açıkça baş kaldırıışları, açıkça kendisine karşı gelişleriydi. Bu his hoşuna gitmedi. Gelecek şeylerin habercisi miydi bu? Kraliçe olarak kendi günleri sayılı

mydı?

“Leydim, onları durdurmak için askerlere emir vereyim mi?” diye sordu Steffen.

Sanki kendisine sadık kalan tek kişi oymuş gibi geldi. Bir parçası evet demek istiyordu.

Ama onların gidişini izlerken, bunun boşuna olacağını biliyordu.

“Hayır,” dedi hafifçe, kısık bir sesle, kendini sanki çocuğu ona sırtını dönmüş gibi hissederek. Kendisine en çok ıstırap veren şey, bu davranışlarının ancak onlara zarar vereceğini bilmekte olmasıydı ve bunu durdurmak için elinden hiçbir şey gelmiyordu. “Kaderde onlar için ne varsa, ben bunu önleyemem.”

*

Kraliyet Sarayı’na dönüşte halkını umutsuzca izleyen Gwendolyn, Kraliyet Sarayı’nın arka kapılarından geçti ve diğer tarafta yapılan kutlamaların uzaktan gelen tezahüratını duymaya başladı. Halkı sevinç içinde, dans ediyor ve sevinç gösterileri yapıyor, kapılardan içeri akıp geçerken şapkalarını havaya fırlatıyorlardı. Hepsi bildikleri ve sevdikleri, ev dedikleri şehrin bahçelerine dönüyorlardı. Herkes Lejyon’u, Kendrick’i ve muzaffer Gümüş’ü kutlamak için acele ediyordu.

Ama Gwendolyn karışık hisler arasında parçalanmış vaziyette, midesinde bir yumruyla ilerledi. Bir yandan, buraya geri dönmüş olmaktan tabii ki mutluluk duyuyordu. Aynı

zamanda, McCloudları alt ettikleri, Kendrick ve diğerleri bu işten sağ salım çıktıkları için de bahtiyardı. Her tarafa dağılmış olan McCloud cesetlerini görmekten de gurur duymaktaydı ve bir kenarda oturmuş, başı ellerinde, yarasına bakmakta olan kardeşi Godfrey’in hayatta kalmayı başardığını görmekten heyecan duyuyordu.

Ancak, aynı zamanda, Gwendolyn içindeki kötü bir şey olacağı beklentisini bastıramıyordu. Korkunç bir felaketin üzerlerine gelmekte olduğundan ve halkın yapabileceği en iyi şeyin, çok geç olmadan burayı tahliye etmek olduğundan emindi.

Ama halkı kendini zafer hissine kaptırmıştı. Diğer binlercesiyle birlikte, bu kadar iyi tanıdığı büyük şehrin içine götürülürken, halkının hiçbir mantıki sözü dinlemeyeceğini biliyordu. Şehre girerlerken, Gwen en azından McCloudların kendisinin itinayla yeniden yaptırdığı binalara gerçek bir zarar vermeye vakit bulamadan çabucak öldürülmüş olduklarını görünce içi rahatladı.

“Gwendolyn!”

Gwendolyn dönünce Kendrick’in atından inip ona koştuğunu gördü. Kendrick onu kucakladı. Guwayne’i yanındaki Illepra’ya vererek o da ona sarıldığında Kendrick’in zırhı sert ve soğuktu.

“Kardeşim,” dedi, başını kaldırıp ona bakarak. Kendrick’in gözleri zaferle parlıyordu. “Seninle gurur duyuyorum. Sen şehrimizi muhafaza etmekten fazlasını yaptın—bize saldıranları alt ettin. Sen ve senin Gümüş’ün. Siz bir şeref kodunu temsil ediyorsunuz. Babam sizinle gurur duyardı.”

Kendrick başını eğerken gülümsedi.

“Sözlerin için minnettarım, kardeşim. Senin şehrinin, bizim şehrimizin, babamın şehrinin o kâfirler tarafından imha edilmesine izin veremezdim. Yalnız değildim; bilmelisin ki, onlara ilk karşı koyan kardeşimiz Godfrey’di. O ve bir avuç diğerleri ve hatta Lejyon—hepsi saldırganları durdurmakta yardımcı oldular.”

Gwen döndüğünde Godfrey’in yüzünde sorunlu bir gülümsemeyle onlara doğru geldiğini gördü, bir elini kurumuş kanla kaplı başının yan tarafına bastırıyordu.

Gwen, “Bugün bir erkek oldun, kardeşim” dedi heyecanla ve elini onun omzuna koyarak. “Babam seninle gurur duyardı.”

Godfrey süklüm püklüm gülümsedi.

“Ben sadece seni uyarmak istedim,” dedi.

Gwen gülümsedi.

“Bundan çok daha fazlasını yaptın.”

Yanlarına Elden, O’Connor, Conven ve düzinelerle Lejyon üyesi geldiler.

“Leydim,” dedi Elden. “Askerlerimiz bugün burada yiğitçe savaştılar. Ancak çok adam kaybettiğimizi söylemekten de üzüntü duyuyorum.”

Gwen onun gerisine baktı ve Kraliyet Sarayı’nın her tarafının cesetlerle kaplı olduğunu gördü. Binlercesi McCloudlara aitti—ancak aynı zamanda düzinelerle Lejyon askeri vardı. Hatta bir avuç Gümüş bile hayatını kaybetmişti. Bu şehrinin son istilaya uğradığı zamana ait acı hatıraları aklına getirdi. Gwen için

cesetlere bakmak zordu.

Döndü ve bir düzine McCloud'ın hala hayatta olduğunu gördü. Esir alınmışlardı, başları önlerinde, elleri arkadan bağlanmıştı.

Gwen, "Ya bunlar kim?" diye sordu.

"McCloud generalleri," dedi Kendrick. "Onları hayatta bıraktık. Bütün ordudan geriye kalan bir onlar vardı. Onlarla ne yapmamızı emrediyorsun?"

Gwendolyn ağır ağır bu adamları inceledi. Bunu yaparken doğrudan gözlerinin içine bakıyordu. Her biri mağrur ve meydan okuyan bir tarzda ona geri baktılar. Yüzleri kaba, tipik McCloud'du bunlar, hiç pişmanlık duymazlardı.

Gwen iç çekti. Bir zamanlar her şeyin çaresinin barış olduğunu düşünmüştü. Kendisi komşularına karşı yeterince nazik ve sevecen olabilirse, yeterince iyi niyet gösterebilirse, o zaman onların da kendisine ve halkına iyi davranacaklarını sanmıştı.

Ama yönetimde daha uzun süre kaldıkça, diğerlerinin barış uvertürlerini ancak bir zaaf alameti olarak yorumladıklarını ve yararlanılacak bir şey olarak değerlendirdiklerini görmüştü. Kendisinin bütün barış çabaları şu sonuca varmıştı: bir sürpriz saldırı. Ve hem de, senenin en kutsal günü olan Kutsal Ziyaret Günü.

Gwendolyn içinden sertleştiğini hissediyordu. Artık üzerinde bir zamanlar sahip olduğu aynı saflık, insana aynı inanç yoktu. Gittikçe sadece bir şeye inanç besliyordu: çelik gibi bir saltanat.

Kendrick ve diğerleri ona bakarken, Gwendolyn sesini yükseltti.

“Hepsini öldürün,” dedi.

Gözleri şaşkınlık ve saygıyla açıldı. Daima barış için mücadele vermiş kraliçelerinden bunu beklemedikleri açıktı.

Şok içinde, “Doğru mu duydum, Leydim?” diye sordu Kendrick.

Gwendolyn başıyla onayladı.

“Doğru duydu,” diye cevap verdi. “İşiniz bitince, bunların cesetlerini toplayıp kapılarımızın dışına çıkarın.”

Gwendolyn döndü ve Kraliyet Sarayı’nın bahçesinde yürüyüp uzaklaştı. Giderken, arkasında McCloudların çığlıklarını duydu. Her şeye rağmen, irkilmeden yapamadı.

Gwen cesetlerle dolu şehirde yürüdü. Buna rağmen şehir sevinç gösterileri, müzik ve dans ile doluydu. Binlerce insan evlerine geri dönüyor, kötü hiçbir şey olmamış gibi şehri tekrar dolduruyorlardı. Onları izlerken kalbi korku ve endişeyle doldu.

“Şehir tekrar bizim,” dedi Kendrick, yanına gelerek.

Gwendolyn kafasını salladı.

“Sadece kısa bir zaman için.”

Kendrick şaşkın vaziyette ona baktı.

“Ne demek istiyorsun?”

Gwen durdu ve ona döndü.

“Ben kehanetleri gördüm,” dedi. “Eski zaman yazıtlarını. Argon ile konuştum. Bir rüya gördüm. Üzerimize bir saldırı geliyor. Buraya dönmek bir hataydı. Hepimiz burayı hemen tahliye etmeliyiz.”

Kendrick kül gibi bir yüzle ona baktı ve Gwen halkını

incelerken iç geçirdi.

“Ama halkım bunu dinlemiyor.”

Kendrick kafasını salladı.

“Ya sen yanıyorsan?” dedi. “Ya sen kehanetlerin çok derinlerine bakıyorsan? Dünyada en iyi savaşan orduya sahibiz.

Hiçbir şey bizim kapılarımıza ulaşamaz. McCloudlar öldü ve bizim Halka’da başka düşmanımız kalmadı. Kalkan yukarı kalkmış durumda ve sağlam duruyor. Ve ayrıca Ralibar’a sahibiz, her neredeyse kendisi. Korkacak hiçbir şeyin yok. *Bizim* korkacak hiçbir şeyimiz yok.”

Gwendolyn kafasını salladı.

“Bu tam tamına en çok korkman gereken nokta,” diye cevap verdi.

Kendrick iç çekti.

“Leydim, bu sadece delice bir saldırıydı,” dedi. “Kutsal Ziyaret Günü’nde bize sürpriz yaptılar. Bir daha asla Kraliyet Sarayı’nı korumasız bırakmayacağız. Bu şehir bir kaledir. Binlerce yıldır her şeye dayanmıştır. Bizi alt edecek kimse kalmadı.”

“Yanıyorsun,” dedi Gwen.

“Peki, yanıyorsam bile, halkın buradan gitmeyeceğini görüyorsun, kardeşim,” dedi Kendrick, sesi yumuşayarak, yalvararak, “Seni seviyorum. Ama komutanın olarak konuşuyorum. Gümüş’ün komutanı olarak. Eğer halkını tahliyeye, onların yapmak istemediklerini yapmaya zorlamaya çalışırsan, elinde bir isyan bulursun. Senin gördüğün tehlike her

neyse, onlar bunu görmüyorlar. Ve dürüst olmak gerekirse, bunu ben bile görmüyorum.”

Gwendolyn halkına baktı ve Kendrick’in haklı olduğunu hissetti. Kendisini dinlemeyeceklerdi. Kendi kardeşi bile ona inanmıyordu.

Bu durum kalbini kırdı.

*

Gwendolyn kalesinin üst balkonlarında yalnız başına duruyor, Guwayne’i sıkı sıkı tutuyor ve gün batımına bakıyordu. İki güneş gökyüzünde aşağı inmiş duruyordu. Aşağıda, halkının kısık bağırışlarını ve kutlamalarını duyuyordu. Hepsi muazzam bir kutlama gecesine hazırlanıyordu. Dışarıda, Kraliyet Sarayı’nın çevresindeki yuvarlanıp giden toprakları gördü. Burası zirveye ulaşmış bir krallıktı. Her yerde yazın bolluğu, sonsuz yeşil tarlalar, meyve bahçeleri, zengin ürün veren bereketli bir toprak görünüyordu. Ülke huzur içindeydi. O kadar trajediden sonra yeniden inşa edilmişti ve çevresinde kendisiyle barışık bir dünya görmekteydi.

Gwendolyn herhangi bir karanlığın buraya nasıl erişebileceğini merak ederek alnını kırıştırdı. Belki hayal ettiği karanlık çoktan McCloudlar şeklinde gelmişti. Belki Kendrick ve diğerleri sayesinde bu zaten önlenmişti. Belki Kendrick haklıydı. Belki Kraliçe olduğundan beri fazla ihtiyatlı olmaya başlamış, çok fazla trajedi ile karşılaşmıştı. Belki, Kendrick’in

dediği gibi, her şeyin fazla derinine bakıyordu.

Ne de olsa, halkını evlerinden tahliye etmek, onları Kanyon'un ötesine geçirip gemilere bindirmek ve istikrarsız Yukarı Adalar'a götürmek çok zorlayıcı, en büyük felâket anları için düşünülmüş bir hareketti. Ya böyle yapar ama Halka'nın başına herhangi bir felaket gelmezse ne olacaktı? O zaman ortada bir tehlike olmadığı halde paniğe kapılan Kraliçe olarak tanınacaktı.

Gwendolyn iç çekti, kollarında kıpırdanan Guwayne'i sıkı sıkı tutarak aklımı mı kaçıyorum diye merak etti. Yukarı baktı ve ümitle ve dua ederek gökyüzünde Thorgrin'den bir belirti var mı diye araştırdı. En azından, Ralibar'dan herhangi bir belirti görebilme ümidindeydi, her neredeyse şimdi o. Ama o da görünürde yoktu.

Gwen bir kez daha hayal kırıklığı içinde, boş bir gökyüzüne baktı. Bir kez daha, kendine güvenmek zorundaydı. Onu daima desteklemiş olan kendi halkı bile, ona bir tanrı gibi bakmış olan halk bile, artık kendisine güvenmiyor gibiydi. Babası onu böyle bir şeye hazırlamamıştı. Halkının desteği olmadan, o ne tür bir Kraliçe olabilirdi ki? Ancak güçsüz bir Kraliçe.

Gwen çaresizlik içinde kendisini rahatlatacak, kendisine cevaplar bulmakta yardımcı olacak birisine dönmek istiyordu. Ama Thorgrin annesine gitmişti; bildiği ve sevdiği herkes gitmiş gibiydi. Bir kavşağa geldiğini, zihninin hiçbir zaman bu kadar karışık olmadığını hissediyordu.

Gwen gözlerini kapadı ve kendisine yardımcı olması için Tanrı'ya yalvardı. Bütün gücüyle onu yardıma çağırmaya çalıştı.

Çok fazla dua eden biri olmamıştı, ama inancı güçlüydü ve Tanrı'nın varlığından emindi.

Lütfen, Tanrım. Zihnim o kadar karışık ki. Halkımı en iyi şekilde nasıl koruyacağımı bana göster. Guwayne'i en iyi şekilde nasıl koruyacağımı bana göster. Bana nasıl büyük bir hükümdar olacağımı göster.

“Dualar güçlü bir şeydir,” diye bir ses geldi.

Gwen bu sesi duyduğu anda rahatlamış olarak hemen arkasına döndü. Orada, bir kaç adım ötede, Argon duruyordu. Beyaz başlıklı pelerini içindeydi ve elinde asası, Gwen yerine ufka bakıyordu.

“Argon, cevaplara ihtiyacım var. Lütfen. Bana yardım et.”

“Her zaman cevaplara ihtiyacımız vardır,” diye cevap verdi Argon. “Ancak bunlar her zaman kolay gelmez. Hayatlarımız yaşanmak içindir. Geleceği her zaman önceden bilemeyiz.”

“Ama bunun ne olduğu hissedilebilir,” dedi Gwendolyn. “Bütün o okuduğum kehanetler, bütün tomarlar, Halka'nın tarihi —hala gelmekte olan büyük bir karanlığa işaret ediyor. Bana söylemelisin. Ne olacak?”

Argon dönüp ona baktı, gözleri alev alev, daha önce gördüğünden daha karanlık ve daha ürkütücüydü.

“Evet,” diye yanıt verdi.

Cevabının kesinliği Gwendolyn'i her şeyden daha çok korkuttu. O, Argon, daima bilmece gibi konuşan birisiydi.

Gwen içinden titredi.

“Buraya, Kraliyet Sarayı'na gelecek mi?”

“Evet,” diye yanıtladı.

Gwen içini daraltan korkunun derinleştğini hissetti. Aynı zamanda, başından beri kendi inancının doğru olduğunu ve bu konuda yanılmadığını hissediyordu.

“Halka tahrip olacak mı?” diye sordu.

Argon ona baktı ve ağır ağır başıyla onayladı.

“Sana söyleyebileceğim sadece bir kaç şey kaldı,” dedi. “Eğer istersen, bu onlardan biri olabilir.”

Gwen uzun bir süre derinliğine düşündü. Argon’un sözlerinin kıymetli olduğunu biliyordu. Ancak bu gerçekten bilmeye ihtiyaç duyduğu bir şeydi.

“Söyle bana,” dedi.

Argon sonsuzluk gibi gelen bir süre için dönüp ufku gözden geçirirken derin bir nefes aldı.

“Halka tahrip edilecek. Bildiğin ve sevdiğin her şey silinip yok olacak. Şimdi üzerinde durmakta olduğu yer yanan kor ve külden başka bir şey olmayacak. Bütün halka kül olacak. Senin ulusun ortadan kalkacak. Bir karanlık geliyor. Tarihimizdeki herhangi bir karanlıktan daha büyük bir karanlık.”

Gwendolyn onun sözlerindeki gerçeğin içinde yankılandığını hissetti, onun sesinin tınısının iliklerinde çınladığını duydu. Söylediği her sözün gerçek olduğunu biliyordu.

“Benim halkım bunu görmüyor,” dedi sesi titreyerek.

Argon omzunu silkti.

“Sen Kraliçesin. Bazen güç kullanılması gerekir. Sadece insanın düşmanlarına karşı değil. Ama insanın kendi halkına

karşı bile. Bildiğini yap. Her zaman halkının onayını arama. Onay kaypak, anlaşılmaz bir şeydir. Bazen, halkın senden en çok nefret ettiği zaman, bu onlar için en iyi şeyi yapmakta olduğunun bir işaretidir. Baban barış içinde bir saltanatla kutsanmıştı. Ama sen Gwendolyn, sen çok daha büyük bir sınavdan geçeceksin. seninki bir çelik saltanatı olacak.”

Argon gitmek için arkasını dönerken, Gwendolyn ileri çıkıp ona uzandı.

“Argon,” diye seslendi.

Argon durdu, ama arkasını dönmedi.

“Bana sadece bir şey daha söyle. Yalvarırım. Thorgrin’i tekrar görecek miyim?”

Argon durakladı, uzun, ağır bir sessizlik oldu. Bu karanlık sessizlik içinde, kalbinin kırıldığını hissetti. Argon’un ona sadece bir yanıt daha vermesi için ümitle dua ediyordu.

“Evet,” diye yanıtladı.

Gwen orada öylece durdu, kalbi gümbürdüyor, bir şeyler daha duymak için can atıyordu.

“Bana daha başka bir şey söyleyemez misin?”

Argon döndü ve ona baktı, gözlerinde üzüntü vardı.

“Yapmış olduğun seçimi hatırla. Her aşk sonsuza kadar sürmek için yaratılmamıştır.”

Yükseklerde, Gwen bir kartalın çığlığını duydu ve merakla gökyüzüne baktı.

Tekrar Argon’a bakmak için döndü, ama o çoktan gitmişti.

Guwayne’i sıkı sıkı tuttu ve krallığına baktı. Uzun bir son

bakıştı bu. Onu her zaman böyle, hala yaşayan, canlı haliyle hatırlamak istiyordu. Her şey kül olmadan önce. Korku ve sıkıntı içinde bu güzellik görüntüsünün gerisinde o kadar büyük hangi tehlikenin saklanmakta olabileceğini merak etti. İçi titredi, çünkü bu tehlikenin çok yakında hepsini yakalayacağından kuşku duymuyordu.

YEDİNCİ BÖLÜM

Stara havada sağa sola dönerek hızla düşerken çığlık attı, Reece kendisinin yanında, Matus ve Srog da onun yanındaydılar. Dördü birden insanı kör eden bir rüzgâr ve yağmur içinde kalenin duvarından yere doğru düşüyorlardı. Büyük çalıların hızla kendisine yaklaştığını görünce kendisini çarpmaya hazırladı ve bu düşüşten canlı kurtulabilmesinin tek nedeninin bu çalılar olduğunu idrak etti.

Bir an sonra, Stara çalıların içine çakılırken vücudundaki her kemik kırılıyormuş gibi geldi—çalı düşüşünü zar zor yavaşlatmıştı—ve düşüşü toprağa vuruncaya kadar devam etti. Nefesinin kesildiğini hissetti, kaburga kemiklerinden birini zedelediğinden emindi. Ancak aynı zamanda, bir miktar toprağın içine battı ve altındaki toprağın düşündüğünden daha çamurlu olduğunu ve düşüşünü yumuşattığını fark etti.

Diğerleri de onun yanında yere vurdular ve hepsi altlarındaki çamur kayarken yuvarlanmaya başladılar. Stara dik bir yamaca düşmelerini beklememişti ve kendini durduruncaya kadar o da diğerleriyle kaymaya, hızla tepeden aşağı inmeye başladı. Hepsi kayan çamura yakalanmışlardı.

Yuvarlandılar ve kaydılar ve çok geçmeden fişkırان sular onları tam sürat dağdan aşağı kaydırđı. Kayarken, Stara omzunun üstünden geriye baktı ve babasının kalesinin süratle görüş alanından çıktığını ve bunun en azından onları gittikçe

saldırganlardan uzağa götürmekte olduğunu gördü.

Stara tekrar aşağıya baktı ve yolunun üstündeki kayalara çarpmaktan kendini zar zor kurtardı. O kadar hızlı gidiyorlardı ki, zor nefes alıyordu. Çamur inanılmaz ölçüde kaygandı ve yağmur daha şiddetle yağıyor, dünyası ışık hızında dönüp duruyordu. Çamura tutunarak yavaşlamaya çalıştı, ama bu imkânsızdı.

Tam Stara bu hiç sona ermeyecek mi diye düşünürken, bu yokuşun nereye gittiğini hatırlayınca panik içinde kaldı: burası tam uçurumdan aşağı gidiyordu. Eğer çok geçmeden kendilerini durduramazlarsa, hepsinin öleceklerini idrak etti.

Stara diğerlerinden hiçbirinin de kayışı durduramadığını gördü. Hepsi sağa sola dönüyor, inliyor, ellerinden geleni yapıyorlardı, ama bu işe yaramıyordu. Stara ileri bakınca korku içinde aşağı düşüş noktasının süratle yaklaştığını gördü. Kendilerini durdurmak için bir yol bulamadan hepsi uçurumdan aşağı yuvarlanacaklardı.

Aniden Stara, Srog ve Matus'un sola sapıp, uçurumun kenarındaki ufak bir mağaraya doğru gittiklerini gördü. İkisi bir şekilde uçurumdan aşağı gitmeden, önce ayaklarıyla kayalara çarpıp durmaya muvaffak oldular.

Stara topuklarını çamura saplamaya çalıştı, ama hiçbir şey işe yaramıyordu; sadece dönüp yuvarlandı ve uçurumun ona doğru geldiğini görerek, bir saniye içinde aşağı yuvarlanacağını bilerek çılgılık attı.

Aniden, Stara sert bir elin kendisini gömleğinin arkasından

yakaladığını, düşüşünü yavaşlatıp sonra durdurduğunu hissetti.

Başını kaldırdığında Reece'i gördü. Uçurumun kenarında bir koluyla sarıldığı zayıf bir ağaca tutunuyor, diğer kolu uzanmış, su ve çamur kendisini uzağa çekerken onu tutuyordu. Stara yerinde duramıyor, neredeyse uçurumdan aşağı sallanacak noktaya geliyordu. Reece onun düşüşünü durdurmuştu, ama altından toprak kayıyordu.

Reece onu tutmaya devam edemezdi ve eğer kendisini bırakmazsa, Stara her ikisinin de aşağı yuvarlanacaklarını biliyordu. Her ikisi de öleceklerdi.

“Beni bırak!” diye bağırdı ona.

Ama Reece inatla kafasını salladı.

Yüzünden sular akarken yağmurun altında “Asla!” diye bağırdı.

Reece aniden uzanıp onun bileğini her iki eliyle yakalamak için ağacı bıraktı: aynı anda, bacaklarını ağaca dolayarak arkadan tutundu. Stara'yı bütün gücüyle kendisine doğru çekti, bacakları her ikisinin de uçurumdan aşağı yuvarlanmasını önleyen tek şeydi.

Son bir hareketle, inledi ve bağırdı ve onu akıntıdan çekip kenara çıkarmaya muvaffak oldu ve yuvarlanıp mağaraya diğerlerinin yanına doğru gitmesini sağladı. O giderken Reece de onunla birlikte yuvarlanarak kendisini akıntının dışına çıkardı ve yerde sürünürken Stara'ya yardım etti.

Mağaranın güvenliğine eriştikleri zamana Stara yorgunluk içinde yere çöktü ve yüzüstü çamura uzandı, hayatta olduğuna o

kadar minnettardı ki.

Nefes nefese, sıırıslıklam orada yatarlarken, ölüme ne kadar yaklaşmış olduğunu değil, Reece'in hala kendisini sevip sevmediğini düşünüyordu. Bunun kendisi için yaşayıp yaşamamaktan dana büyük bir önem taşıdığını fark etmişti.

*

Stara mağaranın içinde ufak bir ateşin çevresinde kıvrılmış oturuyordu, diğerleri de yakınındaydılar ve nihayet kurumaya başlamışlardı. Etrafına baktı ve dördünün savaştan kurtulanlara benzediklerini gördü: yanakları içe çökmüş, hepsi gözlerini dikmiş alevlere bakıyorlardı. Ellerini ateşe tutup ovuşturuyor, kendilerini sonu gelmeyen ıslaklık ve soğuktan korumaya çalışıyorlardı. Kulakları dışarıyı kırbaçlayan rüzgâr ve yağmurdaydı. Bunlar Yukarı Adalar'ın hiç dinmeyen unsurlarıydı. Sanki bunun hiç sonu gelmeyecekmiş gibiydi.

Şimdi gece olmuştu ve görülebilecekleri korkusuyla bu ateşi yakmak için bütün gün beklemişlerdi. Nihayet, hepsi o kadar üşümüşler, yorulmuşlar ve perişan düşmüşlerdi ki, bunu göze almak zorunda kalmışlardı. Stara kaçmalarından beri yeterli zaman geçtiği düşüncesindeydi—kaldı ki, o adamların bu uçurumlara kadar inmeye cesaret edebileceklerini hiç

Sanmıyordu. Burası çok dik ve ıslaktı ve eğer inmeye kalkışırlarsa, bunu denerken ölürlerdı.

Yine de, dördü burada mahkûmlar gibi kapana kısılmış

kalmışlardı. Eğer mağaradan bir adım dışarı atsalar, neticede Yukarı Adalıların bir ordusu onları bulur ve hepsini öldürürdü. Kardeşi de ona merhamet göstermezdi. Ümitsiz bir durumdu bu.

Düşüncelere dalmış, mesafeli duran Reece'in yakınına oturdu ve olayları düşündü. Kalede Reece'in hayatını kurtarmıştı, ama o da uçurumda kendisinin hayatını kurtarmıştı. Bir zamanlar olduğu kadar hala kendisine önem veriyor muydu? Kendisinin hala ona önem verdiği kadar? Veya Selese'in başına gelenler nedeniyle hala canı sıkkın mıydı? Kendisini mi suçluyordu? Onu hiç affedecek miydi?

Stara, başı ellerinin arasında, kaybolmuş bir insan gibi alevlere bakarken Reece'in çektiği ıstırapı hayal edemezdi.

Onun aklından nelerin geçmekte olduğunu merak ediyordu. Kaybedecek başka bir şeyi kalmamış, ıstırapın kenarına gitmiş ve daha pek oradan dönmemiş bir adam gibi görünüyordu. Suçluluk duygusuyla yıkılmış bir insan. Bir zamanlar tanıdığı adama benzemiyordu, sevgi ve neşe dolu olan, çok çabuk gülümseyen, kendisini sevgi ve şefkat yağmuru altında bırakan o adama. Şimdi, daha çok, sanki içinde bir şeyler ölmüş gibi duruyordu.

Stara Reece ile göz göze gelmekten çekinerek, ancak yine de yüzünü görme ihtiyacı içinde yukarı baktı. İçten içe onun da kendisine bakmakta olduğunu, kendisini düşündüğünü ümit ediyordu. Ancak onu gördüğü vakit, kesinlikle kendisine bakmadığını görmek kalbini kırdı. Bunun yerine Reece sadece alevlere bakıyordu ve yüzünde şimdiye kadar gördüğü en yalnız

bakış vardı.

Stara milyonuncu kez aralarında her ne var idiyse, bunun Selese'in ölümüyle yıkılarak sona erip ermediğini merak etmekten kendini alıkoyamadı. Milyonuncu kez, bu kadar şeytanca bir planı uygulamaya koydukları için kardeşlerine —ve kendi babasına—lanet okudu. Reece'i daima kendisi için istemişti tabii; ama kendisi asla Selese'in ölümüne yol açan bir dolap çevrilmesini onaylamazdı. Selese'in ölmesini veya hatta yaralanmasını asla istememişti. Reece'in haberi ona yumuşak bir şekilde vereceğini ve keyfi kaçsa da, onun bunu anlayacağını—ve kuşkusuz kendi hayatını almamış olacağını düşünmüştü.

Şimdi Stara'nın planlarının hepsi, bütün geleceği, korkunç ailesinin sayesinde gözlerinin önünde yok olup gitmişti. Matus kendisiyle kan bağı olanlar arasında kalan yegâne mantıklı kişiydi. Ancak, Stara ona ne olacağını, dördünün başına ne geleceğini merak ediyordu. Böyle bu mağarada çürüyüp ölecekler miydi? Neticede buradan çıkmaları gerekecekti. Ve biliyordu ki, kardeşinin adamları acımasız insanlardı. Onların hepsini öldürünceye kadar durmayacaktı—özellikle Reece kendi babasını öldürdükten sonra.

Stara babasının ölümünden biraz pişmanlık duyması gerektiğini biliyordu—ancak hiç böyle bir şey hissetmiyordu. Ondandır nefret ediyordu ve her zaman etmişti. Aksine, kendisini rahatlamış, hatta onu öldürdüğü için Reece'e minnettar hissediyordu. Bütün hayatı boyunca yalancı, şerefsiz bir savaşçı ve kral olmuştu ve kendisine hiç babalık etmemiştir.

Stara hepsi yorgun vaziyette saatlerdir öyle oturan bu üç savaşçıya göz attı. Saatlerdir seslerini çıkarmamışlardı ve içlerinden herhangi birinin bir planı olup olmadığını merak etti. Srog kötü yaralanmıştı ve Mathus ile Reece de yaraları ufak olsa da, aynı şekilde yaralıydılar. Hepsi kemiklerine kadar donmuş, bu yerin havası ve karşılarındaki güçlükler tarafından yere serilmiş gibi görünüyorlardı.

Monotonluğa ve karamsarlığa daha fazla dayanamayıp çöken ağır sessizliği bozarak, “O zaman hepimiz bu mağarada sonsuza kadar oturup burada ölecek miyiz? diye sordu Stara.

Yavaşça, Srog ve Matus ona doğru baktılar. Ama Reece hala başını kaldırmıyor ve onunla göz göze gelmiyordu.

Srog, “Sen nereye gitmemizi isterdin?” diye sordu çekinerek. “Bütün ada kardeşinin adamlarıyla kaynıyor. Onlara karşı ne gibi bir şansa sahip olabiliriz? Özellikle kaçışımızdan ve babanın ölümünden öfkeye kapılmalarından sonra.”

“Başımızı tam bir belaya soktun, kuzenim,” dedi Matus, gülümseyip bir elini Reece’in omzuna koyarak. “Yaptığın cesur bir hareketti. Muhtemelen hayatta gördüğüm en cesur hareket.”

Reece omzunu silkti.

“Benim gelinimi çaldı. Ölmeyi hak etmişti.

Gelin sözcüğünü duyunca Stara’nın saçları diken diken oldu. Bu kalbini kırdı. Bu sözcüğü kullanmış olması her şeyi anlatıyordu... Belli ki Reece hala Selese’yi seviyordu. Stara’nın gözlerine bile bakmıyordu. İçinden ağlamak geldi.

“Endişe etme, kuzenim,” dedi Matus. “Babamın öldüğüne

seviniyorum ve onu öldüren sen olduğun için memnunum. Seni suçlamıyorum. Sana hayranlık duyuyorum. Bu sırada bizi neredeyse öldürtmüş olsan bile.”

Reece açıkça Matus’un sözlerini takdir ederek başıyla onayladı.

“Ama kimse bana cevap vermedi,” dedi Stara. “Plan nedir? Hepimizin burada ölmesi mi?”

“Senin planın ne?” diye Reece cevap verdi ona.

“Planım yok,” dedi. “Ben rolümü oynadım. Hepimizi o saraydan kurtardım.”

“Evet, kurtardın,” dedi Reece hala ona değil, alevlere bakarak. “Hayatımı sana borçluyum.”

Hala gözlerini kaçırса bile, Stara Reece’in sözlerinde bir ümit ışığı gördü. Her şeye rağmen acaba kendisinden nefret etmiyor mu diye merak etti.

“Ve sen de benimkini kurtardın,” diye yanıtladı. “Uçurumun kenarından. Ödeştik.”

Reece hala alevlerin içine bakıyordu.

Onun cevaben bir şey söylemesini bekledi, kendisini sevdiğini söylemesini, herhangi bir şey söylemesini. Ama Reece hiçbir şey söylemedi. Stara yüzünün kızardığını hissetti.

“Hepsi bu mu o zaman?” dedi. “Birbirimize söyleyecek başka hiçbir şeyimiz yok mu? İşimiz tamamlandı mı?”

Reece başını kaldırıp, şaşkın bir ifadeyle ilk kez onunla göz göze geldi.

Stara artık buna dayanamıyordu. Zıplayıp ayağa kalktı ve

diğerlerinden uzağa yürüyüp mağaranın kapısında arkası onlara dönük olarak durdu. Geceye, yağmura, rüzgâra baktı ve merak etti: kendisiyle Reece arasında her şey bitmiş miydi? Eğer bitmişse, yaşamaya devam etmek için bir neden göremiyordu.

Uzun bir sessizlikten sonra, kısa sözleri geceyi keserken, “Gemilere kaçabiliriz,” dedi Reece nihayet.

Stara döndü ve ona baktı.

“Gemilere kaçmak mı?” diye sordu.

Reece başını evet der gibi salladı.

“Bizim adamlarımız orada, aşağıdaki limanda. Onlara gitmemiz lazım. Orası bu yerde kalan son MacGil toprağı.”

Stara kafasını salladı.

“Pervasız bir plan,” dedi. “Gemiler, hala imha edilmemişse, kuşatılmıştır. Oraya varmak için kardeşimin bütün adamlarının arasından geçmemiz gerekir. Adada bir yerde saklanmak daha iyi.”

Reece kararlı biçimde kafasını salladı.

“Hayır,” dedi. “Onlar *bizim* adamlarımız. Neye mal olursa olsun, onlara gitmemiz gerekir. Eğer saldırıya uğrarlarsa, o zaman biz de onlarla birlikte savaşarak düşeriz.”

Aynı ölçüde kararlı biçimde, “Anlıyor gibi görünmüyorsun,” dedi Stara. “Sabahın ilk ışıklarıyla, kardeşimin binlerce adamı sahilleri dolduracaktır. Onları geçecek bir yol yok.”

Reece ayağa kalktı, üzerindeki rutubeti silkeleyerek. Gözlerinde ateş vardı.

“O zaman biz de sabah ışığını beklemeyeceğiz,” dedi. “Şimdi

gideceğiz. Güneş doğmadan önce.”

Matus da yavaşça ayağa kalktı ve Reece oturan Srog’a baktı. “Srog?” diye sordu Matus “Yapabilecek misin bunu?”

Srog sekerek ayağa kalkarken yüzünü buruşturdu. Matus’un elini tutuyordu.

Sizi geciktirmek istemiyorum,” dedi Srog. “Siz bensiz gidin. Ben burada mağarada kalacağım.”

“Bu mağarada ölürsün,” dedi Matus.

“O zaman siz benimle ölmezsiniz,” diye yanıt verdi.

Reece kafasını salladı.

“Hiç kimse arkada bırakılmaz,” dedi. “Sen de bize katılacaksın, ne pahasına olursa olsun.”

Reece, Matus ve Srog mağaranın kenarında uluyan rüzgâr ve yağmura bakmakta olan Stara’nın yanına gittiler. Stara üç adamı süzdü, bunlar deli mi diye aklından geçirerek.

“Bir plan istiyordun,” dedi Reece ona dönerek. “İşte, şimdi bir planımız var.”

Stara ağır ağır başını salladı.

“Pervasız bir plan,” dedi. “Erkeklerin yaptığı budur. Muhtemelen gemilere giderken öleceğiz.”

Reece omzunu silkti.

“Bir gün nasıl olsa hepimiz öleceğiz.”

Hepsi orada yağmur ve rüzgâra bakıp o mükemmel anı beklerken, Stara Reece’in bir şey yapmasını bekledi, herhangi bir şey, elini tutmak gibi, ona en ufak şekilde de olsa, hala önem verdiğini gösterecek bir şey.

Ama o bir şey yapmadı. Ellerini kendine sakladı ve Stara içinin ezildiğini ve sertleştiğini hissetti. Kendini mağaradan çıkmaya hazırladı. Artık kaderin karşısına neler çıkaracağına aldırmıyordu. Hepsi birlikte karanlığın içine adım atarlarken, Reece'in sevgisi olmadan kaybedecek bir şeyi kalmadığını anladı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Alistair kolları arkasından bağlanmış, dehşet içinde, geminin üstünde duruyor, düzinelerle denizci, gözlerinde ihtiras ve ölümlle her yandan üzerine gelmekteyken kalbi gümbürdüyordu. Bu adamların kendisine tecavüz edip öldürmeyi amaçladıklarını ve bunu yapmaktan zevk alacaklarını idrak etti. Dünyada böyle bir kötülüğün mevcut olduğuna şaşıyordu ve o an için insanlığı anlamak için mücadele etti.

Bütün hayatı boyunca, gittiği her yerde en güzel kız olarak tanınırdı—ve bu birçok kez başını belaya sokmuştu. O sadece rahat bırakılmak istiyordu. Her zaman, diğer herkes gibi, sadece normal görünmek istemişti. Hiçbir zaman dikkati çekmek istememişti—ve kuşkusuz sorun yaratmak istemiyordu.

Erec, başının üstünde yükseklerde ağız içinde sallanırken, kızgınlık içinde, elinden bir şey gelmeden aşağı bağırdı.

“ALISTAIR!” diye tekrar tekrar bağırdı, çılgınlar gibi ağdan kurtulmaya çalışırken.

Aşağıdaki denizciler onun yakalanmış olmasından ve çaresizliğinden büyük keyif alarak güldüler.

Alistair onlara baktı ve büyük bir öfke hissetti; kendisini cesur ve korkusuz olmaya zorladı.

“Niçin beni incitmek istiyorsunuz ki?” diye sordu, sesi şefkat dolu olarak. “Davranışınızın ancak size zarar verdiğini görmüyor musunuz? Hepimiz aynı gezegenin parçasıyız.”

Adamlar yüzüne karşı güldüler.

“Aptal bir kıزدan süslü lâflar!” diye bağırdı biri, koca etli avucunu yukarı kaldırıp onun yüzünü tokatlamaya hazırlanırken.

Adam elini ona doğru savururken, Alistair’e garip bir şey oldu. Üzerine daha önce hiç yaşamadığı bir his geldi: sanki bütün dünya yavaşlamış gibiydi, adamın eli havada sümüklü böcek hızıyla hareket ediyordu. Bunun üzerinde odaklandıkça, donar gibi göründü. Bütün dünya donar gibiydi. Her maddeyi en ince ayrıntısına kadar görebiliyordu, bu adamların ruhlarında doğanın dokusunun kendisini gördü.

Alistair aniden bir enerji yüklemesi hissetti. Kendisini başka bir dünyada hissediyor, önündeki her şeyin ötesine geçmesi, bunlar üzerinde sempati ve sevgi ve şefkat ile güç kazanması mümkün görünüyordu. İçinde muazzam bir gücün, kendisinin bile anlayamadığı bir kuvvetin yükseldiğini hissetti. Sanki damarlarından bin güneşin gücü akıyor gibiydi.

Alistair gözlerini kırptı ve dünya büyük bir ışıık patlamasıyla hayata geri döndü. Başını kaldırıp adamın hala havada donup kalan eline baktı ve adam birden kırırdatamadığı kendi eline bakarken korkuyla paniğe kapıldı. Şok içinde bir Alistair’e, bir kendi eline baktı.

“Bir büyücü!” diye bağırdı.

Alistair orada korkusuzca durdu, içindeki daha büyük bir ruhun gücünü hissediyor ve başka bir ruhsal düzeydeki bu adamların kendisine dokunamayacağını seziyordu. Kendisini dünyada kendisinden daha büyük bir güç ve kuvvetin önüne

katılmış gibi hissediyordu.

Alistair geriye yaslanıp ellerini gökyüzüne doğru kaldırdı ve bunu yaptığı sırada, avuçlarından çıkan beyaz ışık huzmeleri yukarı fırlayıp, gökyüzünü delip geçerek karanlık gecenin kendisine ulaşmış gibi geceyi aydınlattı.

Aniden, gemi şiddetle uçtan uca sallandı. Rüzgârın uluması şiddetlendi ve geminin etrafında büyük dalgalar yükselip, muazzam bir akıntı gemiyi aşağı ve yukarı şiddetle sarstı.

Karşısındaki bütün adamlar güverteye düştüler ve gemi yan yatarken kayarak geminin yanındaki tahta korkuluğa çarpıncaya kadar yuvarlandılar. Gemi öbür tarafa sallandı ve adamlar diğer tarafa kadar kayıp kenara çarparak acı içinde inlediler. Alistair iki ayağı güverteye kenetlenmiş, kendisini bir dağ gibi hissederek, dünyanın merkezine bağlanmış gibi kusursuz bir denge içinde duruyordu.

Gemi tekrar sallandı ve adamlar diğer tarafa kaydılar. Kaburgaları çatlayıncaya kadar geminin kenarlarına tekrar tekrar çarparken bağışıyorlardı.

Gemi neredeyse bir yana yatmış vaziyette, adamlar bir kez daha kayarlarken, kenardan aşağı bakarken dehşet içinde çığlık attılar: sanki okyanusun bağırsakları denizin yüzeyine boşalıyormuş gibi muazzam bir su çarpması sesi yükseldi ve derinliklerden devasa bir deniz canavarı çıktı. Bir beyaz balinanın iki misliydi, geniş, düz bir kafası, parlak kırmızı pulları ve testere gibi keskin binlerce dişi vardı. Vücudu gemiden de daha kalındı ve büyük bir öfkeyle suyun içinden dümdüz

yukarı fırlayıp o kadar şiddetli bir çığlık attı ki, geminin direği neredeyse ikiye bölünüyordu. Sesi boğmaya çalışırken adamlar elleriyle kulaklarını kapattılar, ama öyle bile birçoğunun kulağı kanıyordu.

Bir ejderhadan, Alistair'in gördüğü herhangi bir şeyden daha büyük olan balina tamamen suyun dışına yükseldi ve sonra çenesi iyice açık, yüzü önde doğrudan geminin üstüne kendini attı.

Adamlar kollarını kaldırıp çığlık attılar. Ama çok geçti; balinanın dişleri dosdoğru aşağı indi ve geminin ortasından geçip tekneyi parça parça etti. Çenesini kaparken kanları dişlerinden akarken adamları çekip ağzına aldı ve sonra onları okyanusun altına çekerek geldiği gibi çabucak kayb oldu.

Şimdi boş ve tahrip olmuş gemi süratle batmaktaydı ve Alistair yukarı bakınca Erec'in ağın içinde ileri geri sallandığını gördü. Halatın koparak Erec'in düştüğünü ve güverteye çarptığını gördü. Erec ağı kesip açmak için bıçağını kullandı ve kendini kurtardı. Hemen ayağa kalkıp ona koştu.

İkisi kucaklaştılar.

“Alistair,” dedi. “Tanrı’ya şükür sağ ve salımsın.”

Gemi hızla su alıyordu. Rüzgârın ve dalgaların sesinin üzerinden adamların bağırımları duyuldu ve Alistair dönünce kaptanı gördü; kaptan üst güverteden, yanında geminin arkasından düzinelerle adamla koşup geldi.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.